

İçindekiler

1	Materyalizmin Etkisi — 30 Aralık-5 Ocak	4
2	Görüyorum, İstiyorum, Alıyorum — 6-12 Ocak	12
3	Allah mı, Para mı? — 13-19 Ocak	20
4	Dünyanın Yollarından Kaçmak — 20-26 Ocak	28
5	Aden'den Sonraki Vekilharçlar — 27 Ocak-2 Şubat	36
6	Bir Vekilharcın İşaretleri — 3-9 Şubat	44
7	Allah'a Karşı Dürüstlük — 10-16 Şubat	52
8	Ondalık Vermenin Etkisi — 17-23 Şubat	60

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.menapa.com>

Yazar
John H. H. Mathews

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira

Çeviri
Şahin Kama ve Suha Önder

Redaksiyon
Bilek Güler

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, 2018 Yılı Dördüncü Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir: (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır.)

YÇ, Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM, Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

COSMADES, Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

CANDEMİR, Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

© 2018 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı*'nın tercüme ettilmesine yetkilidirler. Bu tercümelerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayınlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Hristiyan Bir Vekilharçın Yaşamı

Hristiyanlar olarak, bir değişime ihtiyacımız olduğunu görmeden önce, günahlı durumumuzun farkına varmamız gerekir. Bu değişim yalnızca ve bütünüyle Mesih'in içimizdeki işleyişi aracılığıyla vuku bulabilir. Mesih'in içimizdeki işleyişinin bir ifadesi de vekilharçlık konusundadır. Vekilharçlık Hristiyanın yaşamının birçok yönünü kapsasa da, şimdi onu geniş kapsamlı olarak, Allah'ın yüceliği için somut ve somut olmayan mülklerin yönetimi şeklinde tanımlayacağız.

Kutsal Kitap'ta öğretildiği üzere vekilharçlık, diğer niteliklerinin yanı sıra, canların düşmanının önümüze koyduğu ruhsal tuzakların en büyüklerinden biri olan materyalizmin (eşyalara sahip olma sevgisi) ya da genel olarak dünyasallığın tehlikelerine karşı güçlü bir araç haline geliyor. Birçok insan zenginlik ve nal varlığının ucuz ve sonunda tadını yitiren yapay tatlandırıcılar olduğunu fark edemiyor. Maalesef bir çok can, dünyaya olan sevgisinden kurtulamadığı için kaybolmuş olacak. Dünyanın yollarının ("benliğin tutkuları, gözün tutkuları, ve maddi yaşamın verdiği gurur" *1. Yubanna 2:16*) tümü vekilharçlık ilkelerinin yaşamlarımızda uygulanmasıyla etkisiz hale getirilebilir, hatta onlardan kaçınılabilir.

Bu nedenle bu çeyrekte işleyeceğimiz konu vekilharçlık ve Allah'ın bizden sürdürmemizi istediği hayatı (dünya sevgisinin tüm tezahürlerinden özgür olmayı içeren hayatı) nasıl yaşamamız gerektiği konusunda vekilharçlığın bize neler öğretebileceğidir. Vekilharçlık İsa'yı izlemenin ne anlama geldiğinin günlük pratik ifadesidir; Allah'a olan sevgimizin bir ifadesi, Mesih'te bize

verilen gerçeği hayatımıza geçirmenin bir aracıdır. Bizler vekilharçlarız, çünkü önce Allah bizi sevdi.

Öyleyse, vekilharçlık yaşamımızı sürdürmemiz tavrımızı, ihtidamızı, bağlılığımızı, özenetimimizi ve çok daha fazlasını içerir. Biz, yaptığımız ve söylediğimiz her şeyde İsa'ya bağlanarak özverili hayatlar süren, Allah'ın sadık ve güvenilir hizmetkârları olmalıyız. Mesih'in okulunda, vekilharçlığın meyvesinin doğru yaşamın getirdiği tatmin olduğunu keşfederiz. Allah'ın mülklerini O'nun yüceliği için idare etmeyi, O'nun işini tamamlamak için hizmetine kaynak sağlamayı öğrenmeliyiz.

Allah'ın vekilharçları şimdi “aynadaki silik görüntü gibi” (1Ko. 13:12) görüyorlar, fakat İsa net görüyor. Bizi O'nun işini yapmakla görevlendiriyor. Dünyanın cazibelerinin puslu havasında bile, yeteneklerimizin, paramızın, sağlığımızın ve çevremizin uygun şekilde yönetiminden sorumluyuz. Bu dersler vekilharçlar olarak sorumluluklarımızın ne olduğunu ve kurtuluşu kazanmak amacıyla değil de ona zaten sahip olmanın meyvesi olarak bu sorumlulukları Allah'ın lütfuyla nasıl yerine getirebileceğimizi öğretmek üzere düzenlendiler.

Hristiyan vekilharçlar olarak hayatlarımız Allah'ın karakterini dünyaya yansıtır. Kutsal Kitap ilkelerini savunmaya cüret edenlerin hayatlarında güzellik, mutluluk ve tanrısayarlık vardır, özellikle de kültürümüzün eğilim ve akımlarına karşı. Herkes tanrısız bir hayat yaşamaya ayartılır, ayartılar açık ve üstü örtülü olarak tüm çevremizdedir. Hristiyanlar olarak, özellikle Hristiyan vekilharçlar olarak, bize bu ayartılardan nasıl kaçacağımız gösterilmekle kalmadı, bunu yapacak güç de vaat edildi.

Nihâî sonda şu iki cümleden birini duyacağız: “Ben sizi hiç tanımadım; benden ayrılın, ey kanunsuzluk işleyenler!” (Mat. 7:23, CANDEMİR), ya da “Aferin, iyi ve güvenilir uşak. Az sermayeyi kullanmakta güvenilir kişi olduğunu kanıtladım. Seni daha çoğuna atayacağım. Gel, efendinin sevincine katıl!” (Mat. 25:23, COSMADES).

Umudumuz ve duamız, bu çeyreğin dersinde vekilharçlık hakkında öğretilenlerin bizi “Gel efendinin sevincine katıl” sözlerini gerçekten de duyacağımız sözler haline getirecek yolda tutmasıdır.

Andrews Üniversitesi'nden Vaizlik Doktoru John H. H. Mathew, Florida, Alabama, Iowa, Missouri, Tennessee ve Nebraska eyaletlerinde hizmet etmiş olan ordein bir din görevlisidir. Halen Kuzey Amerika Bölümü Vekilharçlık Hizmetleri yöneticisidir

Materyalizmin Etkisi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *1Yu. 2:16, 17; Luka 14:26–33; 12:15–21; Yas. 8:10–14; 1Tİ. 6:10; Yu. 15:5; Gal. 2:20.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı’nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin” (*Romalılar 12:2*).

Allah’ın Sözü Allah’ın halkına “bu çağın gidişine uymayın” (*Rom. 12:2*) diyor ama, materyalizmin cazibesi, zenginlik ve onun getirileri hakkındaki ölçsüz arzu güçlüdür. Zengin olsun fakir olsun, çok az insan materyalizmin ulaşamayacağı yerededir. Bu aynı şekilde Hristiyanları da kapsar.

Zengin olmakta veya kendinizin ve sevdiklerinizin geçimini rahatlıkla sağlamak amacıyla para biriktirmek için uğraşmakta yanlış bir şey yoktur. Fakat para veya para kazanma uğraşı her şeyi kapsar hale geldiğinde şeytanın tuzağına düşmüş oluruz ve gerçekten “bu çağın gidişine uymuş” oluruz.

Dünya, iyi hayatın, bereketli hayatın sadece parada bulunabileceği fikrini verir. Fakat para Şeytan’ın bizi kendi tarafına çekmek için arkasına saklandığı bir maskedir. Materyalizm Şeytan’ın Hristiyanlara karşı kullandığı silahlardan biridir. Sonuçta, kim parayı ve paranın bize burada ve hemen getirebileceklerini sevmez ki? Onun en büyük başarısı anlık tatmindir, ama sonunda en derin ihtiyaçlarımıza karşılık veremez.

*6 Ocak Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bu Çağın İlahı

Para bu dünyanın ilahı, materyalizm de onun dini haline geldi. Materyalizm nihaî değil fakat geçici bir güvenlik sağlayan, karmaşık ve sinsî bir sistemdir.

Burada tanımladığımız şekliyle materyalizm, zenginlik ve mülk arzusunun ruhsal gerçekliklerden daha önemli ve daha değerli hale gelmesidir. Mülklerin bir değeri olabilir, fakat onların değeri bize sahip olmamalı: “Parayı seven paraya doymaz, zenginliği seven kazancıyla yetinmez” (*Vaiz 5:10*). Bu dünyanın malını arzulamaktaki sorun şu: ne kadar elde edersek edelim yeterli değil; bizi asla tatmin etmeyecek bir şeyin hep daha fazlası için sürekli daha çok uğraşyoruz. Tuzağın böylesi!

1. Yuhanna 2:16, 17 ayetlerini oku. Bu ayetler bize neyin gerçekten önemli olduğu konusunda ne diyor?

Luka 14:26–33 ayetlerini oku. İsa burada da bir Hristiyan için en önemli şeyin ne olduğu konusunda bize ne diyor?

Belki şu şekilde de ifade edilebilirdi: para veya para arzusu kendisinin yegane gerçekliği haline gelmiş kişiler gerçekten aklını başına almalı. “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?” (*Markos 8:36*).

“Mesih dünyaya geldiğinde, insanlık hızla en düşük seviyesine ulaşıyor gibiydi. Toplumun en temel taşlarının altı oyulmuştu. Hayat yalan ve suni hale gelmişti... Dünyanın dört bir yanında, tüm din sistemleri zihin ve can üzerindeki hâkimiyetlerini yitiriyorlardı. Düşünceyi bastırmaya çalışan yalan ve masallardan bıkmış insanlar, imansızlığa ve materyalizme döndüler. Sonsuzluğu hesaptan çıkararak, o an için yaşadılar.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 74, 75.

İmansızlığa ve materyalizme çekilmiş, sadece o an için yaşayan insanlar? Tanıdık geliyor mu?

Kim mal sahibi olmayı sevmez ki? Soru şu: Sahip olduğumuz şeylerin, çok fazla olmasalar da, aynı şekilde bize sahip olmadıklarını nereden bilebiliriz? Bize sadece kim sahip olmalıdır ve O'nun bize sahip olduğundan nasıl emin olabiliriz?

Ambarları Doldurmak

Luka 12:15–21 ayetlerini oku. Burada bize verilen mesaj nedir? Buradaki ilke zengin olmayan kişiler için bile nasıl geçerli olabilir?

İster zengin olalım ister fakir, mal mülk edinme arzumuz aklımızı gerçekten önemli olan şeyden uzaklaştırabilir ve onun yerine sadece geçici olan, uçup giden ve sonsuz yaşamı kaybetmeye kesinlikle değmeyecek şeylere odaklayabilir.

Bugün belki somut bir altın veya gümüş heykelin önünde eğilmiyor ve ona tapmıyor olabiliriz. Yine de altın ve gümüşe tapınma tehlikesi içinde olabiliriz, bu yalnızca değişik bir şekilde gerçekleşir.

Bu benzetme, hayatın neredeyse sadece mal mülk edinmeye adanmış dünyanın birçok yerinde epey geçerlidir. Satıcılar ürünlerinin pazarlamasını küresel ölçekte bir zanaata çevirdiler. Tüm pazarlama stratejileri, sattıkları mala sahip olmazsak mutlu ve tatmin olamayacağımızı düşünmemizi sağlamak üzerine kurulu. Çok başarılı bir firma bir mal üretti, ona ihtiyacımız olduğunu düşünmemizi sağladı ve sonra onu bize sattı. Gerçek şu ki, *işe yaradı!* Umudu bu dünyadan olmayan Hristiyanlar bile bu aldatmacaya karşı korunaklı değil.

Yasanın Tekrarı 8:10–14 ayetlerini oku. Bir kilise üyesi hangi şekillerde burada uyarısı verilen tehdidin getirdiği tehlike içinde olabilir?

Kutsal Kitap'ta ve günümüz dünyasında, zenginlik ve maddi varlıklar biriktirmenin kişinin ruhsallığını, Allah sevgisini ve göksel ve ruhsal şeylere karşı duyduğu arzuyu arttırdığına dair hangi örnekleri bulabilirsiniz? Lütfen cevabını sınıfla paylaş.

Materyalizmin Cazibesi

Reklam dünyası çok güçlüdür. Firmalar ürünlerinin resimlerini önümüze koymak için milyar dolarlar harcıyorlar. Satışları şeyleri tanıtmak için neredeyse her zaman güzel ve çekici insanları kullanıyorlar. Reklama bakıyoruz ve kendimizi, sadece ürünle birlikte değil, reklamdaki kişiler olarak görüyoruz.

Reklamlar içine yerleştirilmiş gizli (bazen çok da gizli olmayan) cinsellik unsurları olmasaydı, materyalizm bu kadar etkili olmazdı. Şehvaniyet reklamcılığın en güçlü tekniğidir, fakat materyalizmin tehlikelerine karşı mücadele eden Hristiyanlar (yani pek çoğumuz) için zehir işlevi görür.

Matta 6:22–24 ayetlerini oku. Hristiyan düşünce ve davranışına göre göz neyi temsil eder? Hristiyanlar olarak bizi gerçekten ihtiyacımız olmayan şeyleri tüketmeye kıskırtan gizli imgelere karşı nasıl tepki vermeliyiz?

Satıcıların ürünlerine şehvaniyet ekleyen reklamcılık güçlü bir araç haline gelebilir. Satıcılar mallarını tüketicilerin zihinlerinde heyecan yaratarak satarlar. Tecrübe edilen şey katıksız bir fantezi ama işe yarıyor. İnsanları, geçici olarak da olsa, başka bir varlık alanı gibi görünen yere götürmek, neredeyse mistik bir şey olabilir. Bu, hiçbir bilgi ve ruhsal gerçek sunmayan, ama o anda bir çok insanın reddedemeyeceği kadar çok çekici ve cazibeli olan sahte bir din haline gelir. Onu istiyoruz ve onu hak ettiğimizi düşünüyoruz, öyleyse neden elde etmeyelim? Reklamların bizi ihtiyacımız olduğuna ikna ettiği şeyler için harcanan ve harcanacak olan büyük miktarları ancak Allah bilir.

“Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruhun yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz” (Gal. 5:16). Biz “benliğin tutkularını” sadece cinsellik anlamında düşünsek de, başka hangi şekillerde bu tutkuyu yerine getirme tehlikesi içinde olabiliriz?

Benlik Sevgisi

“Tanrı’nın bana bağışladığı lütufla hepinize söylüyorum: Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı’nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun” (Rom. 12:3).

Allah şöyle dedi: “Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun. Böylece seni yere attım, kralların önünde seni yüzkarası yaptım” (Hez.28:17). Lusifer kendisini olduğundan daha büyük görerek kendini aldattı. Yüreğinde “Bulutların üstüne çıkacak, kendimi Yüceler Yücesi’yle eşit kılacağım” (Yşa. 14:14) dediği zaman, sahip olmadığı hakları talep ederek benlik hırsını ortaya koydu. Kendini kandırma ve benlik hırsı, Lusifer’in günahkâr kalbinin iki karakter özelliğiydi.

Lusifer’in düşüğü hakkındaki bu ayetler, pek çok bakımdan ilk günahın narsislik (özseverlik) olduğunu bize göstermeli; bir sözlük bu kavramı “kendisinden aşırı şekilde etkilenme; kendini beğenmişlik, aşırı gurur” olarak tanımlıyor. Herhangi bir günahkâr insandaki hangi özellikler, kendini kandırmaya dair bunlardan daha iyi göstergeler olabilir?

Fakat bu karakter özellikleri düşünebileceğimizden daha yaygındır. Nebukadnessar mağrurca kendisini olduğundan daha büyük gördü (Dan. 4:30). Ferisiler de bu ayartıcı fanteziye inanmayı öğrendiler (Luka 18:11, 12). Dikkatli olmazsak, zenginlik de bizi aynı aldatmacaya sürükleyebilir.

1. Timoteos 6:10 ayetini oku. Pavlus burada hangi tehlikeye karşı uyarıyor?

Pavlus Timoteos’a “para düşkün” olanlar dahil, birçok çeşit kötü insana karşı uyanık olmasını söylüyor (2Ti. 3:1–5). Bu para sevgisi aşırı güveni ve kibirle kendini beğenmişlikten kaynaklanan gösterişli davranışları teşvik edebilir. Bu nedenle materyalizm büyük mal varlığı olan insanları şişirilmiş bir kendine önem verme hissiyle doldurur. İnsanın çok fazla parası olduğu zaman kendisini olduğundan çok daha büyük görmesi kolaydır. Sonuçta, herkes zengin olmak ister, fakat çok az kişi bunu başarabilir. Bu nedenle zenginin bencil, gururlu ve kibirli olması kolaydır.

Filipililer 2:3 ayetini oku. Bu ayet bize materyalizmin ve onun teşvik edebileceği davranışların Hristiyan idealine neden çok karşıt olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Materyalizmin Nihaî Anlamsızlığı

Allah'ı seven bir çok insan var. Onların kişilikleri maddi mülklerin ayrıştıramayacağı bir şekilde Allah'ın kişiliğine karışmıştır.

Yasanın Tekrarı 7:6, 1. Petrus 2:9, Yuhanna 15:5, ve Galatyalılar 2:20 ayetlerini oku. Allah'ın mülkü olmak demek ne demektir ve biz gerçek kimliğimizi nerede buluruz?

Allah “Ben asmayım, siz çubuklarsınız... Bensiz hiçbir şey yapamazsınız” diyor (*Yuhanna 15:5*). Bağlantı doğrudan ve güvenlidir. “Gerçek bağlantı tamamen yürekte kaynaklanır. İsa da aynı şekilde davranmıştır. İsa'ya bağlı olduğumuz takdirde O, bizim yüreğimizi ve düşüncelerimizi kendisinin isteğini yerine getirmemize uygun hale getirecektir. Böylece yüreğimiz, kötü düşüncelerden tamamen arınacaktır.” Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 668 [Sevgi Öğretmeni, s. 661].

Öte yandan, materyalizm bize mülklerimizle eşanlı bir kimlik sunar. Başka bir deyişle, kendimizi sahip olduğumuz mallara ve bu dünyanın mallarından satın alabileceğimiz şeylere göre tanımlarız. Yakup bizi buna karşı uyarıyor: “Altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur. Onların pası size karşı tanıklık edecek, etinizi ateş gibi yiyecek. Bu son çağda servetinize servet kattınız” (*Yakup 5:3*). “Servete servet katmak” birçok hazine biriktirmek ve saklamak demektir; daha da önemlisi, bu zenginlikler ister az ister çok olsun, birçok kişi kendi kimliklerini bunlarda bulur (*Luka 12:19–21*).

Materyalizm bir tür kimlik karmaşasıdır. Bu birçoğumuz için kimliklerimizin mallarımızla kaynaşması anlamına gelir. Mallarımız Tanrımız haline gelir (*Matta 6:19–21*). Birisinin dediği gibi, “Sahip olduğum şeyler olmadan ben bir hiçim.” Kendimizi sadece sahip olduğumuz dünyasal varlıklarımızla tanımlayabilmemiz ne kadar da üzücü. Özellikle Hristiyan olduğumu iddia eden birisi için ne kadar da sığ, fani ve nihayetinde beyhude olan bir yaşam biçimi. Kendimizi Allah'la mı, yoksa varlıklarımızla mı tanımlıyoruz? Nihayetinde, birisinden birisi olacak.

Kimliğin sahip olduğun şeylerle ne kadar bağlantılı?

EK ÇALIŞMA: “Düşman bugün canları çok ucuza satın alıyor. ‘Karşılıksız satılmıştınız’ ifadesi Kutsal Yazı’nın dilidir. Birisi kendini dünyanın beğeni için satıyor, diğeri para için; birisi aşağılık tutkuları tatmin etmek için, diğeri dünyasal eğlenceler için. Bu tür pazarlıklar her gün yapılıyor. Şeytan Mesih’in kanını satın almak için teklif veriyor ve onları kurtarmak için paha biçilmez bir fiyat ödenmiş olan fidyelerine rağmen onları ucuza satın alıyor.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, cilt 5, s. 133.

Canları materyalizm yoluyla satın almak Şeytan’ın hedefidir ve yüzeysel süsler herkese cazip gelir. Materyalizm konuşamaz ama her dili bilir. Hem zengine hem de fakire nasıl haz ve memnuniyet vereceğini bilir ve onların “İhtiyacım olan her şey burada var; neden başka bir şey için endişeleneyim?” demelerini sağlar. Böylece materyalizm düşünceyi yozlaştırır; insanların Allah’a güvenmek yerine sahip oldukları şeylere güvenmelerine neden olur. Fakat panzehir şudur: “ ‘güçle kuvvetle değil, ancak benim Ruhum’la başaracaksın’ diyor... Her Şeye Egemen RAB” (*Zek. 4:6*). Kendimizi Allah’a adadığımızda ve materyalizmin hayatımızı yönetmesine izin vermemeye O’nun lütfuyla karar verdiğimizde, materyalizm Kutsal Ruh’un kontrolüne karşı koyamaz.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Fakir veya birçok maddi varlıktan yoksun olsak da, bu hafta göz attığımız tehlikelerin bazılarına ne şekilde kapılabiliriz?
- ❷ Bazı insanlar “Para umurumda değil. Paranın benim için bir anlamı yok” derler. (Çoğunlukla da bunu söyleyenlerin çok parası vardır.) Birçok durumda bu neden doğru değildir? Mali durum önemlidir; yaşamlarımızda bir rolü vardır. Soru şu: Parayı ve paraya olan ihtiyacımızı Kutsal Kitap’ın doğru bakış açısında nasıl tutabiliriz?
- ❸ “Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır” (*Mat. 6:19–21*). İsa’nın burada bize dediğini dikkatle oku. O’nun bize söyledikleri kendimizi materyalizmin tehlikelerinden korumamız için ne şekilde güçlü bir yol?

Tanrı için Tüyer Diken Diken

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Tır şoförü Safan Karamath tüyelerinin diken diken olmasından hoşlanıyor.

Bir dua sırasında, İsa'ya olan sevgisinden bahsederken ya da bir vaaz dinlerken kollarındaki küçük tüyer yükseliveriyor.

Bir ada devleti olan Trinidad Tobago'daki Yedinci Gün Adventist eğitim enstitüsü Güney Karayip Üniversitesinde kendisiyle röportaj yapılırken, kolunu göstererek "Tanrı'nın buradaki varlığını gerçekten hissediyorum," dedi. Kahverengi tenindeki tüyeri diken dikendi.

"Ne zaman Tanrı'dan bahsetsek böyle oluyor." "Bunu, yalnız olmadığımı dair bir işaret olarak görüyorum."

53 yıllık yaşamında kendisini yalnız hissettiği zamanlar çoğunlukta olmuş.

Kardeşi yokmuş ve annesini daha küçükken kaybetmiş. Trinidad'daki Müslüman bir mahallede alkolik bir baba tarafından büyütülmüş.

"Babam hep sarhoştü o yüzden eve geldiği zamanlarda ondan kaçardım, sadece kendime güvenmeyi öğrenmişim."

Safan, diğer çocuklarla birlikte yaşadığı mahalledeki camiye düzenli bir şekilde gidip gelmiş. Evlendikten sonra karısıyla birlikte Hinduizm inancına geçmişler ve hepsi Roma Katolik Kilisesinde vaftiz edilen sekiz çocuk büyütmüşler.

Ama o kendisini hala yalnız hissediyormuş. Arayış içinde olduğu bir dönem, esrar içmeyi bırakmış. Bir kaç yıl sonra da sigarayı ve en sonunda da içki içmeyi bırakmış.

İşte ondan sonra tüyeri diken diken olmaya başlamış. Üniversitenin bölgedeki çocuklar için düzenlediği Kutsal Kitap dersine davet edildikten sonra, Safan müjdelme toplantılarına katılmaya başlamış. Çocukları da üniversite eğitmenleri tarafından verilen haftalık derslere katılmaya başlamış.

"Müjde o kadar gerçekçi bir biçimde açıklanıyordu ki," dedi, "Elli yıl sonra ilk defa Rab ile karşılaştım."

Safan ile 12, 14 ve 16 yaşlarındaki üç çocuğu vaftiz edildi.

Eğer tüyelerinin diken diken olması durursa Allah'ın kendisini terk ettiğini düşünür mü diye sorulduğunda; "Asla!" diye cevap verdi.

O, tüyelerinin diken diken olmasını yalnız olmadığının bir işareti olarak görüyor sadece.

"Allah benimle birlikte."

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt sunusunun bir bölümü Güney Karayip Üniversitesinde yapılacak olan kilise için kullanılacak. Bu sayede üniversite Safan Karamath ve çocuklarının vaftiz edilmesini sağlamış olan çocuklar için haftalık Kutsal Kitap dersi gibi mesaj iletme programlarını arttırabilecek.

Görüyorum, İstiyorum, Alıyorum

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Ko. 8:1-7; Matta 13:3-7, 22; Yar. 3:1-6; Yşa. 56:11; Matta 26:14-16; 2Pe. 1:5-9.

HATIRLAMA METNİ: “Dikenler arasında ekilen de şudur: Sözü işitir, ama dünyasal kaygılar ve zenginliğin aldaticılığı sözü boğar ve ürün vermesini engeller” (Matta 13:22).

Para sevgisi ve maddi varlık sevgisi bize birçok açıdan gelebilir. Ellen G. White, Şeytan'ın bizi materyalizm aldatmacasıyla cezbetme taktiğini şöyle tanımlıyor: “ ‘Git, para ve toprak sahiplerini bu hayatın kaygılarıyla sarhoş et. Dünyayı onların önünde en çekici ışığıyla sun, öyle ki hazinelerini buraya yığsınlar ve sevgilerini dünyasal şeylerle yöneltsinler. Allah'ın işini yapanların bize karşı kullanacakları araçları edinmelerini önlemek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Parayı bizim safımızda tutun. Daha fazla araç edindikçe, tebaamızı bizden alarak krallığımıza daha çok zarar verecekler. Onların paraya Mesih'in krallığını inşa etmekten ve nefret ettiğimiz gerçekleri yaymaktan daha çok değer vermelerini sağlayın, böylece onların etkisinden korkmamıza gerek kalmaz; zira biliyoruz ki her bencil ve açgözlü kişi egemenliğimiz altına girecek ve sonunda Allah'ın halkından ayrılacak’ —*Counsels on Stewardship [Vekilbarçlık Üzerine Öğütler]*, s. 154, 155.

Maalesef bu taktik çok iyi işe yarıyor gibi görünüyor. Öyleyse bu tehlikelere ve Allah'ın Sözü'nün bu ruhsal tuzaktan kaçınmamız için ne söylediğine bir bakalım.

*13 Ocak Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Zenginlik Müjdesi

Ünlü bir televizyon vaazcısının basit bir mesajı var: Allah sizi bereketlemek istiyor ve O'nun bereketinin kanıtı sahip olduğunuz maddi varlıkların bolluğudur. Başka bir deyişle, sadık olursanız Allah sizi zengin edecek.

Bu fikir ve çeşitlemeleri, zenginlik müjdesi olarak adlandırılır: *Allah'ı takip edin, O sizi dünyasal mallarla zengin edecek.* Bu fikir materyalizmin hatalı bir teolojik gerekçesinden başka bir şey değil; zira gerçekte söylediği şu: *Materyalist olmak ve bundan dolayı kendini iyi hissetmek istiyor musun? İşte, senin için "müjde"miz var.*

Fakat müjdeyi garanti edilmiş zenginlikle bağdaştırmak yanlış yönlendirilmiş küçük bir şovdur. Bu inanç Kutsal Yazı'yla uyumsuzluk yaratır ve kitabî dil içine gizlenmiş yarım doğrudan başka bir şey olmayan benmerkezi bir teolojiyi yansıtır. Bu yalanın özünde, tüm günahların özündeki mesele vardır, bu da benlik ve benliği diğer her şeyin üstünde memnun etme arzusudur.

Zenginlik müjdesi teolojisi Allah'a vererek karşılığında maddi zenginlik kazandığımızı öğretir. Fakat bu Allah'ı bankamatik olarak görmek demektir ve O'nunla olan ilişkimizi yalnızca bir pazarlık haline getirir: *Ben bunu yaparım, Sen de karşılık olarak şunu yapmaya söz verirsin.* Veriyoruz, ama doğru olan bu olduğu için değil, karşılığında alacaklarımız için.

İşte bu zenginlik müjdesidir.

2. Korintliler 8:1–7 ayetlerini oku. Burada ne oluyor? Bu ayetlerde zenginlik müjdesi fikrine karşı olan hangi ilkeleri görüyoruz? Pavlus "hayırlı iş"ten bahsederken ne demek istiyor (2Ko. 8:7)?

Bu insanlar "aşırı yoksulluk" içinde (2Ko. 8:2) olmalarına rağmen yine de çok cömerttiler, verebileceklerinden daha fazlasını bile veriyorlardı. Bu ve bunun gibi diğer pek çok ayet, Allah'ın gözünde doğru bir şekilde yaşarsan bunun göstergesi olarak çok fazla maddi varlığa sahip olursun diye öğreten zenginlik müjdesinin yanlış teolojisini reddetmeye yardımcı olur.

Allah'a sadık olduğu halde dünyasal varlık bakımından zengin olmayanlara ve Allah'a sadık olmayıp dünyasal varlık bakımından zengin olanlara örnek olarak kimleri bulabilirsin? Bu bize zenginliği Allah'ın bereketlerinin göstergesi olarak kullanmak hakkında ne söylemeli?

Bulanık Ruhsal Görüş

Kutsal Kitap'ın bize belli bir gerçeği öğretmesine gerek yok: bu hayatın kaygıları ve zenginlikleri geçicidir. Buradaki hiçbir şey kalıcı değil, kesinlikle uzun ömürlü de değil. Pavlus'un dediği gibi: "Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır" (2Ko. 4:18). Hristiyanlar göğe giden yol yerine bu hayatın kaygılarına odaklandıkları zaman miyop (uzağı göremeyen) bir görüşe sahiptirler. Onların gözünü bu yola karşı çok az şey zenginliğin ayartıcılığından daha fazla kör edebilir. Gözleri görmeyen Hellen Keller şöyle dedi: "Bu dünyadaki en acınacak kişiler, gördüğü halde vizyonu olmayanlardır." Kutsal Kitap görebildiği halde aslında ruhsal kör olanların örnekleriyle doludur.

"Bazıları bu dünyayı o kadar çok sever ki, bu sevgi gerçeğe karşı duydukları sevgiyi tüketir. Buradaki hazineleri çoğaldıkça göksel hazineye duydukları ilgi azalır. Bu dünyanın malına daha çok sahip oldukça, gıpta ile bakılan mallarını kaybetme korkusuyla onları daha fazla sahiplenirler. Daha çok mal edindikçe daha fakir hissederler ve daha fazlasına sahip olmak için diğerlerine daha az bağışlarlar. Ah şu zenginliğin aldatıcılığı! Allah'ın gayesinin ihtiyaçlarını görmeyecek ve hissetmeyecekler."—Ellen G. White, *Spiritual Gifts, [Ruhsal Armağanlar]*, cilt 2, s. 267.

Bulanık ruhsal görüş sonsuz kurtuluşu riske atmaktadır. İsa'yı görüş alanında tutmak yeterli değildir; O'nu odakta tutmalıyız.

Matta 13:3–7 ve 22 ayetlerini oku. İsa burada bizi hangi tehlikeye karşı uyarıyor? Neden bu zengin ya da fakir herkesin içine kolayca düşebileceği bir tuzaktır?

Birincisi, İsa bizi "dünyasal kaygılar" hakkında uyarıyor (*Matta 13:22*). İsa hepimizin parasal kaygılar dahil olmak üzere kaygıları olduğunu biliyor. Fakirler yeteri kadarına sahip olmadıklarından, zenginler sahip olmak istedikleri başka şeyler için endişelenir. Sadece hayatlarımızda bu kaygıların "sözü boğmasına" (*Matta 13:22*) izin vermediğimizden emin olmalıyız.

İkincisi, İsa bizi "zenginliğin aldatıcılığı" hakkında uyarıyor (*Matta 13:22*). Zenginliğin kendisi kötü olmasa da, yine de bizi nihâî yok oluşumuza neden olacak şekilde aldatacak bir güce sahiptir.

"Zenginliğin aldatıcılığı"nı kendi hayatında hangi şekillerde görebilirsin? Kendini bu aldatmacadan korumak için yapabileceğin pratik seçimler neler?

Açgözlülüğün Aşamaları

Tüm günahlar gibi, açgözlülük de kalpte başlar. İçimizde başlar ve sonra dışa doğru çalışır. Aden bahçesinde olan da budur.

Yaratılış 3:1–6 ayetlerini oku. Şeytan Havva'yı günaha çekmek için ne yaptı? Aynı ilkeleri çağlar boyunca bizi de aldatmak için nasıl kullandı?

“Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi” (*Yaratılış 3:6*).

Kişi işin doğrusunu bilmiyorsa, reklam endüstrisinin ürünlerini satma konusundaki modelsel örneğini Aden Bahçesi hikayesinden aldığı düşünülebilir. Şeytan yasak ağacın meyvesini, Havva'nın içinde sahip olduklarından daha fazlasını isteme arzusu yaratacak ve ona aslında ihtiyacı olmadığı bir şey ihtiyacı olduğunu düşündürecek şekilde sundu. Ne kadar da zekice! Havva'nın düşüşü, açgözlülüğe düştüğümüz zaman hepimizin izlediği üç aşamanın bir örneğidir: *görüyorum, istiyorum, alıyorum*.

Tabi ki açgözlülük gizli bir günah olabilir. Şehvet gibi o da beden örtümünün ardına gizlenmiştir. Ancak sonunda meyvelerini verdiği zaman yıkıcı olabilir. İlişkilere zarar verebilir, sevdiklerinizi yaralar ve sonra bizi suçluluk duygusuyla vurur.

Açgözlülüğün su üstüne çıkmasına izin verirseniz, her ilkeyi çiğneyecektir. Kral Ahav Navot'un bağını gördü, istedi ve kraliçesi o bağ için Navot'u öldürene kadar somurttu (*1.Krallar 21*). Akan kaftanı ve parayı görünce dayanamayarak açgözlülük yaptı ve onları aldı (*Yeşu 7:20–22*). Açgözlülük sonuç olarak bencilliğin başka bir şeklidir.

“Bencillik günahın en yaygın türüyse, açgözlülük de bencilliğin en yaygın türü sayılabilir. Bu Elçi Pavlus tarafından, son sapkınlığın ‘çetin anlar’ı [*2Ti. 3:1*] tanımlanırken çarpıcı bir şekilde açıklanıyor, Pavlus bencilliği tüm kötülüklerin üretken kökü olarak sunuyor, daha sonra hâkimiyeti ele geçirir ve ilk meyvesi açgözlülüktür. ‘İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü... olacaklar’ [*2Ti. 3:2*].” —John Harris, *Mammon*, (New York: Lane & Scott, 1849). s. 52.

İçimizdeki açgözlülüğe her türlü eğilimi fark etmek neden önemlidir?

Açgözlülük: Her Şeyin İstedığınız Gibi Olması

Yeşaya 56:11 ayetini oku. Bu ayet hangi günaha karşı uyarıyor?

Düşmüş varlıklar olan bizim için, açgözlülük nefes almak kadar kolay olabilir. Aynı zamanda bu doğal bir şeydir de. Fakat Mesih'in karakterini pek yansıtmayan insan karakterinden açgözlülüğün başka bir şey ummak zor. "Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuza yoksul oldu" (2Ko. 8:9).

Tarih boyunca açgözlülüğün sebep olduğu zararı ancak Rab bilir. Açgözlülük savaflara yol açmıştır. Açgözlülük insanların kendilerini ve ailelerini yıkıma uğratan suçlar işlemelerine sebep olmuştur. Açgözlülük insana yapışan ve geriye sadece daha fazla hırs kalana kadar her türlü erdemi tüketen bir virüs gibi olabilir. Açgözlülük her şeyi isteyen bir hastalıktır: tutku, güç ve maddiyat. Tekrar, *görüyorum, istiyorum, alıyorum*.

Matta 26:14–16 ayetlerini oku. Bu üzücü hikayeden açgözlülüğün gücü hakkında ne öğrenebiliriz?

Yahuda'nın sözlerine dikkat edin: "O'nu ele verirsem bana ne verirsiniz?" (Matta 26:15). Açgözlülüğün başka her şeyi ezip geçmesine izin vermenin ne çarpıcı bir örneği! Yahuda tüm tarih boyunca çok az insanın sahip olduğu ayrıcalıklara sahip oldu: beden almış olan İsa'yla birlikte yaşadı, O'nun mucizelerine tanık oldu ve O'nun hayat sözlerini vaaz edişini duydu. Bunlara rağmen; *açgözlülüğün ve hırsın onu ne yapmaya sürüklediğine bakın*.

"Kurtarıcı bir süre sonra kendisine ihanet edecek olan kişiye ne kadar nazik bir şekilde davrandı! İsa, öğretilerinde açgözlülüğü kınayan hayırsızlık üzerinde önemle durdu. Yahuda'ya açgözlülüğün ne kadar kötü bir davranış olduğunu gösterdi. Bu öğrenci birçok kez O'nun öğretisinde kendi karakterinin anlatıldığını ve kendi günahlarının işaret edildiğini fark etti; fakat dürüst olmadığını hiçbir zaman itiraf etmedi ve bu tavrından asla vazgeçmedi."—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 295 [Sevgi Öğretmeni, s. 275].

Dikkat etmezse kim kendi karakterinde bir miktar açgözlülük göstermez ki? Allah'ın lütfuyla bu doğal eğilimi nasıl kontrol altında tutabiliriz?

Özdenetim

Aşağıdaki ayetleri oku. Bu ayetler zengin olsun fakir olsun insanların, açgözlülüğün, hırsın ve para ve maddi varlık sevgisinin Hristiyanlara getirebileceği tehlikelere karşı kendilerini nasıl koruyabileceklerini anlamamıza yardım edebilecek ne söylüyorlar?

Elç. 24:24–26 _____

Gal. 5:22–25 _____

2Pe. 1:5–9 _____

Bu ayetler nasıl yaşamamız gerektiği konusunda birçok ilahî uyarıyla dolu. Fakat ortak konuya dikkat edin: özdenetim. Sıra açgözlülük, hırs ve mal sahibi olma arzusuna geldiğinde bu nitelik özellikle zor olabilir. Yalnızca özdenetim aracılığıyla, önce düşüncelerimizin sonra da davranışlarımızın özdenetimi yoluyla bahsettiğimiz şeylerin tehlikelerinden korunabiliriz.

Bu kontrolü ancak kendimizi Rabb'in gücüne teslim ettiğimiz ölçüde sağlayabiliriz. Hiçbirimiz bu günahlı nitelikleri kendi başımıza yenemeyiz, özellikle de uzun bir süredir içimize işlemiş ve beslenmişlerse. Bu güçlü aldatmacalara karşı zafer kazanmak istiyorsak, hayatlarımızda gerçekten Kutsal Ruh'un doğüstü işleyişine ihtiyacımız var. "Herkesin karşılaştığı denemelerden başka denemelerle karşılaşmadınız. Tanrı güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denemenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır" (1Ko. 10:13).

2. Petrus 1:5–9 ayetlerini tekrar oku. Petrus'un gösterdiği yol nedir? Bunun adımları neler ve özellikle açgözlülük ve hırsa karşı mücadelemizde bu adımları izlemeyi nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: İnsanın nihâî hedefi mutlu ve memnun olmaktır. Fakat materyalizm aracılığıyla kişisel tatmin sağlamış olmak bu hedefe ulaştırma-yacaktır. İnsanlar derinlerde bir yerlerde bunun gerçek olduğunu bilirler, ancak yine de mal mülk takıntlarına devam ederler. *Görüyorum, istiyorum, alıyorum.* Bundan daha basit ne olabilir? Yedinci Gün Adventistleri de, diğer herkes gibi, materyalizmin değerlerini onaylama ayartısıyla karşılaşır. Fakat sürekli olarak mal edinmek mutluluk, memnuniyet veya ferahlık üretmez. Aksine, istediği şeyi duymadığı veya almadığı için morali bozuk ve ümitsiz bir şekilde İsa'dan uzaklaşan zengin ve genç yöneticide gördüğümüz üzere, sorunlar yaratır. "Materyalist değerler, hayattan memnuniyetin ve mutluluğun düşük seviyede olmasından depresyon ve anksiyeteye, baş ağrısı gibi fiziksel sorunlara ve kişilik bozuklukları, narsisizm ve anti sosyal davranışlara kadar, insanların iyiliğinin nüfuz edici bir şekilde baltalanmasıyla bağlantılıdır."—Tim Kasser, *The High Price of Materialism [Materyalizmin Yüksek Faturası]*, (Cambridge, Mass.: The MIT Press, 2002), s. 22.

Başka bir deyişle, materyalist Hristiyanlar zenginlik kuyusundan gururla içerler fakat ruhsal olarak kurumuşlardır. Fakat biz Mesih'in verdiği sudan içerek asla susamayacağız (*Yubanna 4:14*).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Zenginlik müjdesi fikri üzerinde biraz daha düşün. Bu fikre inananlar onu yaymak için hangi ayetleri kullanıyor olabilir? Ayrıca, Kutsal Kitap'ta hayatları bu öğretinin yaşayan reddiyeleri olan imanlı insanlardan hangi örnekleri bulabilirsin?
- ❷ Bir adam ilk çocuğunun 3–5 yaşlarına gelmesinin ardından şöyle dedi: "Bu çocuktan iki önemli Kutsal Kitap gerçeği öğrendim. Birincisi günahlı doğduğumuz, ikincisi ise ağgözlü olarak doğduğumuzdur." Çocukların bile insanlar olarak ne kadar ağgözlü olduğumuzu ortaya koyan hikâyelerini kim anlatabilir? Bu bize ilahî lütfâ olan ihtiyaç hakkında ne diyor?
- ❸ Birisi şöyle yazdı: "Sorunların kaynağını arıyorsak, insanlara uyuşturucu testi değil, aptallık, cahillik, ağgözlülük ve güç sevgisi testi yapmalıyız." Ağgözlülüğün, sadece ağgözlü kişinin kendisine değil, çevresindekilere de böylesine zararlı olmasının nedeni nedir? Ağgözlülüğün, dâhil olan herkese verdiği korkunç zararlar hakkında hangi örnekleri biliyorsun?

Tanrı için Tüyer Diken Diken

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Tır şoförü Safan Karamath tüyelerinin diken diken olmasından hoşlanıyor.

Bir dua sırasında, İsa'ya olan sevgisinden bahsederken ya da bir vaaz dinlerken kollarındaki küçük tüyer yükseliveriyor.

Bir ada devleti olan Trinidad Tobago'daki Yedinci Gün Adventist eğitim enstitüsü Güney Karayip Üniversitesinde kendisiyle röportaj yapılırken, kolunu göstererek "Tanrı'nın buradaki varlığını gerçekten hissediyorum," dedi. Kahverengi tenindeki tüyeri diken dikendi.

"Ne zaman Tanrı'dan bahsetsek böyle oluyor." "Bunu, yalnız olmadığımı dair bir işaret olarak görüyorum."

53 yıllık yaşamında kendisini yalnız hissettiği zamanlar çoğunlukta olmuş.

Kardeşi yokmuş ve annesini daha küçükken kaybetmiş. Trinidad'daki Müslüman bir mahallede alkolik bir baba tarafından büyütülmüş.

"Babam hep sarhoştı o yüzden eve geldiği zamanlarda ondan kaçardım, sadece kendime güvenmeyi öğrenmiştim."

Safan, diğer çocuklarla birlikte yaşadığı mahalledeki camiye düzenli bir şekilde gidip gelmiş. Evlendikten sonra karısıyla birlikte Hinduizm inancına geçmişler ve hepsi Roma Katolik Kilisesinde vaftiz edilen sekiz çocuk büyütmüşler.

Ama o kendisini hala yalnız hissediyormuş. Arayış içinde olduğu bir dönem, esrar içmeyi bırakmış. Bir kaç yıl sonra da sigarayı ve en sonunda da içki içmeyi bırakmış.

İşte ondan sonra tüyeri diken diken olmaya başlamış. Üniversitenin bölgedeki çocuklar için düzenlediği Kutsal Kitap dersine davet edildikten sonra, Safan müjdelme toplantılarına katılmaya başlamış. Çocukları da üniversite eğitmenleri tarafından verilen haftalık derslere katılmaya başlamış.

"Müjde o kadar gerçekçi bir biçimde açıklanıyordu ki," dedi, "Elli yıl sonra ilk defa Rab ile karşılaştım."

Safan ile 12, 14 ve 16 yaşlarındaki üç çocuğu vaftiz edildi.

Eğer tüyelerinin diken diken olması durursa Allah'ın kendisini terk ettiğini düşünür mü diye sorulduğunda; "Asla!" diye cevap verdi.

O, tüyelerinin diken diken olmasını yalnız olmadığının bir işareti olarak görüyor sadece.

"Allah benimle birlikte."

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt sunusunun bir bölümü Güney Karayip Üniversitesinde yapılacak olan kilise için kullanılacak. Bu sayede üniversite Safan Karamath ve çocuklarının vaftiz edilmesini sağlamış olan çocuklar için haftalık Kutsal Kitap dersi gibi mesaj iletme programlarını arttırabilecek.

Allah mı, Para mı?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mez. 33:6-9; Mat. 19:16-22; 1Pe. 1:18; İbr. 2:14, 15; Çık. 9:14; Mez. 50:10.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunun için de Tanrı O’nu pek çok yükseltti ve O’na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa’nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı’nın yüceltilmesi için İsa Mesih’in Rab olduğunu açıkça söylesin” (*Filipililer 2:9-11*).

Allah para ve maddi şeylere aşırı derecede takıntılı olmak hakkında Kendi görüşünü açıklarken boşa söz söylemiyor. Rab tarafından bereketlenmesine rağmen sahip olduklarını sürekli biriktiren açgözlü zengin adama Mesih’in söylediği sözler hepimizin içine Allah korkusu koymalı: “Ey akılsız! Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak?” Kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu *böyle olur*” (*Luka 12:20, 21*).

denetimindedir” ifadesi ruhsal olarak anlaşılmalı; yani, insanlar kendi gözlerinde yada diğer insanların gözünde değil, Allah’ın önünde günahlı durumdadırlar. İnsanların gözünde açıkça günahkârlar olanlar ve aynı şekilde kendi gözünde ve başkalarının gözünde doğru görünenler, hepsi günahın denetimindedir. Dışarıdan iyi gözükten işler yapanlar, istekli ve hazır bir iradeyle değil, ceza korkusuyla ya da kazanç ve yücelik sevgisiyle, veya belli bir nesneden zevk almak amacıyla yaparlar. Bu şekilde kişi dışarıdan iyi gözükten işler yapmaya devam eder, fakat içerden tamamıyla iyi işlerin tersi olan günahlı arzulara ve kötü heveslere batmıştır.”—Martin Luther, *Commentary on Romans [Romalılar Şerhi]*, s. 69.

*20 Ocak Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yaratıcı Mesih

Yaratılış 1:1; Mezmur 33:6–9; Yeşaya 45:11, 12; Yeremya 51:15 ve Yuhanna 1:3 ayetlerini oku. Bu ayetler bizlere materyal dünyanın iyiliği hakkında ne söylüyor?

“Gökleri yayan ve yeryüzünün temellerini atan Mesih’ti. Dünyaları boşlukta asılı tutan ve kır çiçeklerini biçimlendiren O’nun eliydi. ‘O’nun gücü dağları kurar.’ ‘Deniz O’nundur, ve onu yaratan Kendisidir.’ Mez. 65:6; 95:5. Yeryüzünü güzelliklerle, havayı melodiyiyle dolduran O’ydu. Yeryüzünde, havada ve gökyüzünde bulunan her şeyin üzerine, Baba’nın sevgisine dair mesajı O yazdı.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 20 [Sevgi Öğretmeni, s.14].

Maddi şeyler özünde kötü değildir. Maddi dünyanın ve maddenin kendisinin kötü, sadece ruhsal şeylerin iyi olduğunu öğreten bazı dinlerin aksine, Kutsal Kitap maddi dünyaya değer verir.

Sonuçta onu İsa’nın Kendisi yarattı. Öyleyse nasıl kötü olabilir? Ne yazık ki, Allah’ın diğer tüm armağanları gibi, o da bozulmuş ve *kötülük için kullanılmış* olabilir, fakat bu orijinal hediye kötü yapmaz. Kutsal Kitap Allah’ın bu dünyada yarattığı şeylerin yanlış kullanılmasına ve bozulmasına karşı uyarır, fakat bu şeylerin kendilerine karşı değil.

Aksine, Allah materyal dünyayı yarattı ve Kendi halkının bu dünyanın meyvelerinden ve faydalarından tat almasını istedi: “Sizler, Levililer ve aranızda yaşayan yabancılar Tanrınız RABB’in size ve ailenize verdiği bütün iyi şeyler için sevineceksiniz” (*Yas.26:11; ayrıca bkz. Yas. 14:26*).

İsa Yaratıcı’dır (*Yuhanna 1:1–3*) ve dünya yarattıklarının yalnızca bir örneğidir. Yaratıcı kabiliyeti O’na hayatın kendisi ve hayatı yaşayanlar hakkında benzersiz bir bakış açısı sağlar. O maddi şeylerin değerini bilir ve onları bize bizim yararımız için, hatta zevk almamız için verdiğini bilir. İnsanlık tüm şeyler gibi Allah’ı yüceltmek için verilen bu hediyeleri bozduğunda ya da onları bizatihi amaç haline getirdiğinde neler olduğunu da bilir.

Çevrendeki yaratılmış dünyanın inanılmaz hediyelerine bir bak. Günahın tahribatından sonra bile, onun büyük kısmında kalan özündeki iyiliği görebiliriz. Yaratılmış dünya kendi iyiliğiyle bize Yaratıcı’nın iyiliği hakkında ne söyler?

Allah'ın Oğlu/İnsanoğlu

Hristiyanlar olarak İsa'nın tümüyle Tanrı ve tümüyle insan olduğuna inanıyoruz. Tanrısallığın ve insanlığın bu birliği O'nun bu dünyada ve sonsuzlukta neyin önemli olduğü konusundaki bakış açısını eşsiz hale getiriyor. Bir kimsenin aerodinamiği anlamayışı bir uçanın uçmamasına neden olamayacağı gibi, bizim de O'nun bu ilahî/insanî doğaya nasıl sahip olduğünü anlayamamız bu gerçeği geçersiz kılmaz.

“İşte birin karşılığı olan iki sır: Allah'ın birliği içindeki kişilerin çoğulluğu, Tanrılığın birliği ve İsa'nın kişiliği içindeki insanlık... Kurgusal hiçbir şey İsa'nın beden alması gerçeği kadar olağanüstü değildir.”—J. I. Packer, *Knowing God [Tanrı'yı Tanımak]* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1973), s. 53.

İsa'nın bu dünyaya gelmesinin nedenlerinden birisi de Allah'ın ne kadar sevgi dolu ve şefkatli olduğünü ve her birimizle tek tek ne kadar ilgilendiğini göstermekti. Bazılarının inandığı gibi soğuk ve uzak bir tanrı olmak şöyle dursun, İsa Göksel Babamız'ın gerçek karakterini ortaya koydu.

Ne var ki, Şeytan insanları Allah'tan ayırmaya çalışmıştır. O'nu bizi umursamayan biri gibi tanımlayarak kişiliksizleştirmeye çalışmıştır. Mümkün olan her aracı kullanarak, bizi Allah'ın iyiliği ve lütfü gerçeğini bilmek ve tecrübe etmekten alıkoymak için elinden gelen her şeyi yapar. Maddi şeylere yönelik aşırı sevgi, Şeytan'ın bu hedefe ulaşmasını sağlayan taktiklerinden biri olarak gayet iyi işler.

Matta 19:16–22 ayetlerini oku. Bu hikâye Şeytan'ın maddiyat sevgimizi bizi Rab'den uzak tutmak için nasıl kullandığı konusunda ne diyor?

Beden almış Tanrı olan İsa'nın Kendisini düşünün, O'nun özel biri olduğünü bildiği anlaşılan bu genç adamla konuşuyor. Yine de ne oldu? Sahip olduğü büyük zenginliğin, maddiyat sevgisinin, kendisini bizzat Allah'ın şahsından ayırmasına izin verdi. Dünya ve maddiyat sevgisi onu o kadar körleştirdi ki, üzgün olmasına rağmen bu üzgünlük onun doğru olanı yapması için yeterli değildi. O mallarını kaybediyor olduğü için üzgün değildi (kaybetmiyordu). O bu şeyler yüzünden canını kaybediyor olduğü için üzgündü.

İster zengin ister fakir olalım, bu dünyaya ait şeylerle doğru bir ilişki sürdürdüğümüzden nasıl emin olabiliriz?

Kurtarıcı Mesih

Borç göğün bir ilkesi değildir. Fakat Adem ile Havva günah işledi ve yasa-nın çiğnenmesi ölüm demektir. Böylece insanlık ilahî adalete borçlu hale geldi. İflas etmiştik, ruhsal olarak ödeyemeyeceğimiz bir borca batmıştık.

Allah'ın bize olan sevgisi kurtuluş planını devreye soktu. İsa bizim için bir "güvence" oldu (*İbr. 7:22*, CANDEMİR, COSMADES). Mesih'in Kurtarıcı olarak kimliği yapılmış en önemli işlemi ortaya koyar. Yalnızca O'nun hayatının kurbanlığı ilahî adaletin gerektirdiği ödemeyi karşılayabilir. Adalet ve merhamet çarımıta buluşurken, İsa bizim borçlu olduğumuz günah borcunu ödedi. Evren, insanlığın kurtuluşu için gerekli olan ödeme yapılırken sergilenen serveti daha önce ne görmüş ne de tanık olmuştu (*Ef. 5:2*).

"Allah, göğün tüm hazinesini bu dünyaya dökerek, bize Mesih'te tüm göğü vererek, her bir insanoğlunun iradesini, duygularını, zihnini ve canını satın almıştır."—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 326.

Her bir ayeti oku ve Mesih'in bizi nelerden kurtardığını say: *Kol. 1:13; 1Se. 1:10; 1Pe. 1:18; İbr. 2:14, 15; Gal. 3:13; Va. 1:5.*

Yuhanna 19:30 ayetindeki Grekçe *tetelestai* sözcüğü, söylenmiş en önemli söz olarak adlandırılır. Bu söz "Tamamlandı!" anlamına gelir ve İsa'nın çarımıta söylediği son sözdür. O'nun son sözü görevinin tamamlandığı ve borcumuzun "tamamen ödendiği" anlamına gelir. O bu sözü umudu kalmayan biri olarak değil, kaybolmuş dünyanın kurtuluşunu gerçekleştirmiş biri olarak söyledi. Kurtuluş çarımına bakmak, şu ana etki eden ve geleceğe ilişkin bir umut sağlayan geçmişteki bir olayı ortaya koyar. İsa günahı, ölümü ve iblisin işlerini ilk ve son kez yok etmek için Kendi hayatını verdi. Bu, hak etmememize rağmen kurtarıldığımız anlamına gelir (*Ef. 1:7*). Kurtuluşun mucizelerine bakmak kutsal yerde yürümektir.

Kurtarıcı olarak Mesih Allah'ın en yüce suretidir. O'nun yüce uğraşı bizi kurtarmaktır. Bu O'nun insanlığa bakış açısını ve özellikle bizimle olan ilişkisine ne kadar değer verdiğini gösterir. Adaletin yerine gelmesinden sonra, Mesih dikkatini bizim O'nun kurbanlığına verdiğimiz cevaba çevirir.

Bir düşün: Mesih yaptığın tüm kötülüklerin borcunu tamamıyla ve eksiksiz ödedi. Senin cevabın ne olmalı? (*Bkz. Eyüp 42:5, 6*).

Kıskanç Bir Tanrı

Firavun ile karşılaşmasında Allah şöyle dedi: “Yoksa bu kez senin, görevlilerinin, halkının üzerine bütün belalarını yağdıracağım. Öyle ki, bu dünyada Benim gibisi olmadığını öğrenesin” (*Çık. 9:14*).

Allah “bu dünyada Benim gibisi olmadığını” derken ne demek istedi?

“Sınırlı insan aklının Sınırsız Olan’ın karakterini ve işlerini tamamiyle kavraması imkânsızdır. En keskin zekalı, en güçlü ve en yüksek eğitilmiş için, o Kutsal Varlık her zaman sırlarla sarılı halde kalmalıdır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, cilt. 5, s. 698, 699.

Allah’ın eşi-dengi yoktur (*1. Krallar 8:60*). O bizim kavrayamayacağımız bir şekilde düşünür, hatırlar ve hareket eder. O’nu kendi hayalimizde canlandırmak için ne denersek deneyelim, Allah, Allah olarak kalır. Her bir kar tanesini, beyni, yüzü ve kişisel özelliği eşsiz yaratan O’dur ve “O’ndan başka Tanrı yoktur” (*1. Krallar 8:60*). Ne de olsa, O Yaratıcı’dır ve Yaratıcı olarak yarattıklarından muhakkak farklıdır.

Bu ayetler Allah’ın yarattıklarından ne kadar farklı olduğuna dair bize ne söylüyor? *1Sa. 2:2; Mez. 86:8; Yşa. 55:8, 9; Yer. 10:10; Tit. 1:2.*

Allah’ın tümüyle kim olduğuna, O’nun tüm sahip olduklarına ve tüm yaptıklarına baktığımızda, O’nun rakiplerinin olabilmesi şaşırtıcıdır. Yine de, O’nun insanın sevgisi ve şefkati için “mücadele etmek” zorunda olması anlamında, rakipleri vardır. Belki de bu yüzden “kıskanç” bir Tanrı olduğunu söylüyor (*Çıkış 34:14*). Allah insanları özgür olsunlar diye yarattı, bu O’na veya başka bir şeye hizmet etme seçeneğine sahip olduğumuz anlamına gelir. Bu birçok şekilde insanın temel sorunu olagelmıştır: sadece tüm evreni yaratan ve onun sahibi olan, hizmete değer tek Tanrı olan Allah’a hizmet etmenin aksine, başka tanrılara (hangi şekilde olurlarsa olsunlar) hizmet etmeyi seçmek. İşte bu nedenle O gerçekten kıskanç bir Tanrı’dır.

Varsa, hayatında senin sevgin için Allah’la rekabet eden şey nedir?

Gerçek Sahiplik

Hem yaratılış, hem de kurtuluş itibarıyla Allah'a aidiz. Yalnızca biz değil, sahip olduğumuz her şey de aynı şekilde Allah'a aittir. Biz kendiliğimizden, kendi seçimlerimizden başka bir şeye sahip değiliz.

Buna karşın, dünyasallığın merkezi öğretisindeki düşünce mallarımızın sahibi olduğumuzdur. Fakat bu aldatmacadır. Hristiyanların mallarının nihaî sahipleri olduklarını düşünmesi, Allah'ın Sözü'nün öğrettiğine aykırı bir şey düşünmek demektir.

Biz değil, Allah her şeyin sahibidir (*Eyüp 38:4–11*). Biz, tıpkı Vaat Edilen Ülke'deki İsraililer gibi, sadece yabancılar ve kiracılarız (*Lev. 25:23*). Hatta bir sonraki nefesimiz için bile Allah'a bağımlıyız (*Elç. 17:25*). Bizim olduğunı sandığımız her şey O'nundur. Fakat biz O'nun vekilharçlarıyız, bu nedenle de somut varlıkları, hatta somut olmayan varlıkları Allah'ı yüceltmek için kullanmalıyız.

Aşağıdaki ayetlerden Allah'ın sahip olduğu şeyleri say: Yas. 10:14; Mez. 50:10; 104:16; Hez. 18:4; Hag. 2:8; 1Ko. 6:19, 20. Bu ayetler bize elimizde bulunan maddesel varlıkları nasıl görmemiz gerektiği hakkında ne diyor?

“Her şey Allah'a aittir. İnsanlar O'nun taleplerini göz ardı edebilir. O bereketlerini onların üzerine bol bol dökerken, O'nun armağanlarını kendi bencil zevkleri için kullanıyor olabilirler; fakat vekilharçlıklarının hesabını vermeye çağrılacaklar.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklar]*, 9. cilt, s. 246.

Allah'ın sahipliği ve bizim vekilharçlığımız, Allah'ın bizi gök için hazırlayacağı şekillerde kullanacağı ve başkaları için faydalı ve bereketli olacak bir ilişki gerektirir. Fakat sadakatsiz vekilharçlar Sahip'in Kendi mülklerine erişmesini kısıtlayabilir. Dün de gördüğümüz üzere, Allah Kendi arzusunu bize zorla yüklemeyebilir. O bizi yarattı ve tekrar gelene kadar bu dünyada O'nun hesabına idare etmemiz için bize mülkler verdi. Bu mülklerle ne yaptığımız, O'nunla içinde olduğumuz ilişkinin türünü yansıtır.

Sana ait mülklerin hiçbirine sahip olmadığın, aslında onların Allah'a ait olduğunun gerçekte ne anlama geldiğini düşün. Bu sana mülkün olan şeylerle nasıl bir ilişkin olması gerektiği konusunda ne demeli?

EK ÇALIŞMA: Vekilharçlık, bizim anladığımız şekliyle, Allah'ın Adem ile Havva'yı bakıp yönetmeleri için güzel bir bahçe eve yerleştirmesiyle başladı (Yar. 2:15). Bu mükemmel ortamda çok zor olmayan bir görevi yapmaları, bahçeyi yaşanabilir hale getirmeleri gerekiyordu. Onları yeni rolleri için yetkilendirdi ve sorumluluklarını öğretti. Aden Bahçesi'yle ilgilenmek bu yeni aileye amaç ve mutluluk getirecekti.

“Egemen olmak” (Yar. 1:26, 28) olarak çevrilen İbranice sözcük, “kontrol altına almak ve yönetmek” anlamına gelir. Bağlamı dikkate aldığımızda, bu sert bir yönetim değil, Allah'ın yaratıklarının gözetildiği müşfik bir yönetimdi. Bu sorumluluk sona ermedi. Adem ile Havva bu ortamda Allah'ın Sahip olduğunu ve kendilerinin O'nun yöneticileri ya da vekilharçları olduklarını öğrenmeliydiler. Başlangıçtan itibaren Allah Adem ile Havva'nın sorumluluk ve güven mevkilerinde olmalarını istedi, ancak sahip olarak değil. Onlar görevlerine sadık olduklarını Allah'a göstermek zorundaydılar.

“Aden Bahçesi Adem ile Havva'ya bakmaları için verilmişti. Ona ‘bakmalı ve onu işlemeliydiler.’ İşlerinde mutluydular. Akıl, kalp ve istek mükemmel bir uyum içindeydi. İşleri yorucu ve zahmetli değildi. Zamanları faydalı işle ve birbirleriyle paydaşlıkla doluydu. İşleri zevkliydi. Allah ve Mesih onları ziyaret ediyor ve onlarla konuşuyordu. Kendilerine mükemmel bir özgürlük verilmişti... Onların Aden yuvasının sahibi Allah'tı. Onlar Aden'i Allah'ın yönetiminde ellerinde tutuyorlardı.”—Ellen G. White, *Manuscript Releases [Yayımlanan El Yazmaları]*, 10. cilt, s. 327.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Allah'ın dünyanın sahibi olduğu gerçeği, çevreye karşı temel sorumluluklarımız hakkında bize ne öğretiyor? Bir yandan yaratılışın kendisine tapan bazı çevrecilerin politik bağnazlığından kaçınmamız gerekirken, diğer yandan Hristiyanlar olarak çevreyi gözetme konusundaki tavrımız nasıl olmalıdır?
- ❷ Allah'ın “kıskanç” bir Tanrı olması fikri üzerinde biraz daha düşün. Özellikle insani bakımdan kıskançlık kavramına uzak durmamız gereken kötü bir şey olarak baktığımız için, bu mefhumu kavramak her zaman kolay değildir. Yine de, sözcüğün genelde taşıdığı herhangi bir olumsuz yük olmadan Allah'a uygulanmış haliyle bu fikri nasıl anlayabiliriz?
- ❸ Allah'ın yarattığı maddi şeyleri uygun bir şekilde ve neşeyle kullanmak ile suistimal etmek arasındaki farkı nasıl öğrenebiliriz? Bu ayrımı yapmak neden çok önemlidir?

Hintli Aile için Dua Ediyorum

Andrew McClesney, Adventist Müjdeciliği

Batı Hindistan'daki Yedinci Gün Adventist okulunda öğrenim gören 14 yaşındaki bir öğrenci olan Arpita Bhosale, kağıt arabasına bir aracın arkadan çarpması sonucu babasını kaybetmiş.

Çarpma o kadar şiddetliymiş ki babası Roasaheb Bhosale arabayı çeken iki öküzün üzerinden fırlayarak yola düşmüş ve karşı yönden gelen başka bir araç tarafından ezilmiş.

Sağır ve dilsiz olan annesi ölüm haberini aldığı anda o kadar üzülmüş ki erken doğum yapmak zorunda kalmış. Arpita dünyaya bir ay erken gelmiş.

Bir milyondan fazla kişinin yaşadığı hareketli bir şehir olan Kolhapur'a otuz kilometre uzaklıktaki Alate Yedinci Gün Adventist okulunda kendisiyle röportaj yapılırken Arpita şöyle dedi, "Fakat Allah, babamın ölümünü annemi İsa'ya yönlendirmek için kullanabildi."

Arpita yaşamının ilk bir kaç ayını hastanede annesi Akkatai ile birlikte geçirmiş. Hem kendisi hem de annesi hastaymış. Her gün hastaneye gelip onları ziyaret eden dayısı Satish, içler acısı durumları karşısında endişelenmeye başlamış.

Bir Cumartesi günü kız kardeşine destek olmak için hastaneye geldiğinde, yataktan yatağa ilerleyip hastalarla birlikte dua eden yabancı biri dikkatini çekmiş. Merakla adama yaklaşan Satish, onun bir Adventist pastörü olduğunu öğrenmiş.

"Dayım Hinduizme inanıyordu," dedi Arpita "ama anneme yardım edemediği için kendisini o kadar çaresiz hissetmiş ki, pastörden annem için de dua etmesini rica etmiş."

Pastör anne ve bebeği için dua etmeye başlamış. Satish de işaret dili kullanarak pastörün cümlelerini kız kardeşine tercüme ediyormuş.

Pastörün düzenli olarak anne ve bebeği ziyaret etmesiyle birlikte, ikisi de iyileşmeye başlamış. Durum karşısında şaşkınlığını saklayamayan Satish pastöre inancı ile ilgili sorular sormaya başlamış. Aylar süren Kutsal Kitap derslerini takiben hem Satish hem de kız kardeşi İsa'yı kabul etmiş. Anne, kızını Rabb'e adanmış ve evladı konuşmaya başladığında ona her akşam saat yedide dua etmeyi öğretmiş.

Yeni bir sınıf inşa etmek için 2017 üçüncü çeyrek On Üçüncü Sebte sunusundan ödenek alan Alate Adventist okulunda yedinci sınıfta yatılı okuyan Arpita şöyle dedi, "Her nerede olursam olayım her akşam saat yedide ellerimi açıp dua ediyorum ve bunu kendimi bildim bileli yapıyorum."

Arpita da 13 yaşındayken vaftiz edilmiş.

"Vaftiz edilmek istedim çünkü İsa'nın Yedinci Gün Adventist kilisesi aracılığıyla ailemi nasıl kutsadığına şahit oldum. Annemim hayat hikayesi sayesinde İsa'nın takipçisi olmak istiyorum çünkü İsa'nın onun için yaptıklarını gördüm."

Arpita Bhosale, Batı Hindistan'daki bir Adventist okulunda 14 yaşında bir öğrenci.

Dünyanın Yollarından Kaçmak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Rom. 3:19-28.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü insanın, Yasa’nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız” (Romalılar 3:28).

Şeytan İsa’ya karşı başarısız olsa da, diğer herkese karşı başarılı oldu. Bize dünyanın tuzağından kurtuluşu tek başına sunan Allah’ın zırlı ve gücüyle dövüşmezsek kazanmaya devam edecek.

Bu nedenle dikkatimizi Göksel Sağlayıcımız’a odaklamalıyız. Davut “Genç aslanlar bile aç ve muhtaç olur; ama RABB’e yönelenlerden hiçbir iyilik esirgenmez” (Mez. 34:10) yazarken bu hayattaki gerçek değeri fark etti. Süleyman bilgelik ve anlayışın gümüş ve altından daha değerli olduğunu anladı (Özd. 3:13, 14). Gerçek mutluluk ve doğru yaşam, gözlerimizi sahip olduğumuz mülklerden alıp sahibimiz olan Mesih’e bakmaktan gelir.

Dünyanın ayarısından kaçmak için tek umudumuz, İsa’yla canlı ve başarılı bir ilişkidir. Bu hafta bu ilişkinin unsurlarını ve ruhsal başarımızı için dünyanın maskesinin arkasındaki gücü anlamının ve Mesih’in önemini yaşamının gerçek sebebi olarak görmenin ne kadar hayati önemde olduğunu işleyeceğiz.

*27 Ocak Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'le Bir İlişki

Çok fazlasına sahip olmayanlar için bile dünyasal mal sevgisi, canı Mesih yerine dünyaya bağlayan güçlü bir zincir olabilir. Dünyasal açıdan mala çok fazla sahip olmasak bile, şiddetli bir dünyasal mal edinme arzusu, Rabb'in kontrolü altına getirilmediği takdirde bir canı kurtuluştan uzaklaştıran korkunç bir lânet haline gelebilir. Şeytan bunu bildiği için maddi varlık sevgisini elinden geldiğince çok insanı tuzağa düşürmek için kullanıyor.

Tek korunacağımız nedir?

“Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün” (Kol. 3:2). Pavlus'un bize yapmamızı söylediğini nasıl yerine getiriyoruz? (Ayrıca bkz. Mez. 119:11 ve Ef. 6:18).

Aklımızı sürekli olarak neye odaklamamız gerektiği konusunda bahseden başka hangi ayetleri bulabilirsin? (Örneğin, bkz. Flp. 4:8).

Hangi şekilde gelirse gelsin dünyasallık için tek çare, hayatın iniş ve çıkışlarında Mesih'e devamlı bir bağlılıktır (Mez. 34:1). Musa “Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı” (İbr. 11:26). Tüm diğer ilişkilerden önce, Mesih bizim birinci önceliğimiz olmalıdır. Mesih tercih temelinde değil, inanç temelinde bir bağlılık arıyor; yani Mesih'e imanımızın ve O'na bağlılığın getirebileceği anlık avantajlar nedeniyle değil, O'nun kim olduğu ve bizim için yaptıkları nedeniyle bağlanmış olmalıyız.

Hayatlarımız İsa'da saklı olmalı ve O'nun planları bizim planlarımız olmalıdır. Gerçek bağlılık “geriye bakmadan” sabanı tutmaktır (Luka 9:62). Böyle bir bağlılık gösterdiğimiz zaman İsa bizi tam potansiyelimize yükseltir. O'na teslim olduğumuz zaman dünyanın canlarımız üzerindeki etkisini kıracaktır. Eşya merkezli olmak yerine Mesih merkezli olmalıyız; hayatlarımızdaki boşluğu yalnızca bu doldurabilir.

Gerçekten çok güçlü bir şekilde arzuladığın maddi bir varlığa sahip olduğun bir anı düşün. Solup gitmeden ve başladığın yere geri dönmeyen önce sevincin ve memnuniyetin ne kadar sürdü?

Söz İçinde

Dünya çapında altı milyardan fazla Kutsal Kitap dağıtıldı, fakat kaç tanesi yaşayan Tanrı'nın Sözü olarak görüldü? Kaç tanesi gerçeği öğrenmek isteyen samimi bir kalple okunuyor?

Uygun bir Kutsal Kitap çalışması ruhsal pusulamızı yönlendirir ve karmaşa ve yalan dünyasında yolumuzu bulmamızı sağlar. Kutsal Kitap ilahî kaynağın diri bir belgesidir (*İbr. 4:12*), başka hiçbir yerde edinemeyeceğimiz gerçekleri bize gösterir. Kutsal Kitap Mesih'in günlük yaşam için yol haritasıdır ve aklımızı geliştirerek ve karakterlerimizi artırarak bizi eğitir.

Yuhanna 5:39, 14:6 ve 20:31 ayetlerini oku. Kutsal Kitap, özellikle de Müjdedler, İsa hakkında bize en yetkili bilgiyi verirler. Yuhanna kitapçığındaki bu özel ayetler bize O'nun hakkında ve O'nun bizim için ve inandığımız her şey için neden bu kadar önemli olduğu hakkında ne diyorlar?

Kutsal Kitap'ı çalışıyoruz çünkü o Gerçek'in mutlak kaynağıdır. İsa Gerçek'tir ve İsa'yı, bize Kutsal Kitap'ta açıklandığı şekildedir ötürü, tanıyabileceğimiz bir şekilde orada buluyoruz. Burada, Allah'ın Sözü'nde, Eski ve Yeni Ahit'te, İsa'nın kim olduğunu ve bizim için neler gerçekleştirdiğini öğreniyoruz. Böylece O'nu seviyoruz ve hayatlarımızı ve canlarımızı O'nun sonsuz himayesine teslim ediyoruz. İsa'yı O'nun Sözü'nde açıklandığı üzere izleyerek ve O'nun sözlerine itaat ederek, günahın ve dünyanın bağlarından özgür kalabiliriz. "Bunu için, Oğul sizi özgür kılsa gerçekten özgür olursunuz" (*Yuhanna 8:36*).

Romalılar 8:5, 6 ayetlerini oku. Burada ne hakkında uyarılıyoruz ve Allah'ın Sözü'nü çalışmak zihinlerimizi elde etmek için verilen bu mücadelede bize nasıl yardımcı olur?

Dikkatli olmazsak dünya sevgisi, özellikle de dünyasal varlık sevgisi bizi kolayca Allah'tan uzaklaştırabilir. Bu nedenle kendimizi bize Hristiyan hayatı için çok önemli olan sonsuz ve ruhsal gerçeklikleri gösteren Söz içinde tutmamız gerekir.

Dünyasal şeylerin sevgisi düşünceyi asla ruhsal ahlâka yükseltmez; aksine Kutsal Kitap ilkelerini aç gözlülük, bencillik ve şehvetle değiştirir. Kutsal Kitap'ta açıklandığı üzere sevgi, bize kendimizi başkalarına adanmanın önemini öğreterek ilişkiler inşa eder. Buna karşın dünyasallık, İsa'nın gösterdiği her şeyin aksine, tamamiyle kendimiz için mal edinme çabasıdır.

Dua Yaşamı

“Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih’i tanımlar” (*Yubanna 17:3*). Hristiyanların sıklıkla imanlarının Allah’la ilişki demek olduğunu söylemeleri şaşırtıcı değil. Allah’ı tanımak “sonsuz hayat” ise, bu hayatı O’nunla kurduğumuz ilişki aracılığıyla bulabiliriz. Tabi ki, bu ilişkinin merkezi iletişimdir. Dün Allah’ın bizimle Kendi İlahî Sözü aracılığıyla iletişim kurduğunu gördük. Bize de dua aracılığıyla O’nunla konuşuruz.

Gördüğümüz üzere kalbimizi ve aklımızı bu dünyanın varlıklarının aksine göksel şeyler üzerine kurarsak dua vazgeçilmezdir. Çünkü doğası gereği dua bize dünyanın kendisinden daha yüksek bir alemi işaret eder.

Yine de burada, bazen dualarımız sadece bencil doğamızın bir ifadesi olabileceği için dikkatli olmalıyız. Bu nedenle Allah’ın isteğine bağlı kalarak dua etmemiz gerekir.

Yıllar önce bir kadın şu sözleri şarkı olarak söyledi: “Ah, Rab, bana bir Mercedes-Benz almayacak mısın?” Bu onun, Allah’a iman ettiklerini söyleyenlerin maddiyatçılığına karşı, kendi yöntemiyle sataşmasıydı. Biz de, özünde bir Allah’a bağlılık ve dünyaya ölüm eylemi olan duayı ederken, sadece kendimizin değil Allah’ın iradesini aradığımızdan emin olmalıyız.

İbraniler 11:1–6 ayetlerini oku. Tüm dualarımızın içinde olması gereken çok önemli unsur nedir? Ayrıca, imanla Allah’a gelmek ve imanla dua etmek ne demektir?

Eğer dualarımıza iman ekli değilse, diğer bir ihtimal Şeytan’ın sahte imanı olacaktır. “Dua ve iman birbiriyle yakından bağlıdır ve birlikte çalışması gerekir. İman duası içinde ilahî bir bilim vardır; bu bilim mesleğinde başarılı olacak herkesin anlaması gereken bir bilimdir. Mesih ‘Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir’ diyor. Markos 11:24. O isteklerimizin Allah’ın iradesine göre olması gerektiğini açıkça belirtiyor; biz O’nun vaat ettiği şeyleri istemeliyiz ve aldığımız her şey O’nun iradesini yerine getirmek için kullanılmalıdır. Şartlar yerine getirilirse, vaat açıktır.”—Ellen G. White, *Prayer [Dua]*, s. 57.

Kendi dua yaşamına bak. Ne için dua ediyorsun? Duaların önceliklerin hakkında ne diyor? Dua etmen gereken diğer şeyler neler olabilir?

Bilgelik Yaşamı

Kutsal Kitap'taki en güzel hikâyelerden biri, Süleyman'ın Allah'tan ricasını içeren hikayesidir; her şeyden önce istediği şeydi: “bana öyle sezgi dolu bir yürek ver ki, iyi ile kötüyü ayırt edip halkını yönetebileyim. Başka türlü Senin bu büyük halkını kim yönetebilir?” (1Kr. 3:9).

Allah Süleyman'a dikkate alması halinde kendisini zenginliğinin üzerine getirebileceği yıkımdan esirgeyecek hangi önemli sözleri söyledi? Allah'ın burada ona söyledikleri hepimiz için neden çok önemli? 1. Krallar 3:14; ayrıca bkz. 1. Yuhanna 5.3, 1Pe. 4:17.

Süleyman büyük bir bilgeliğe sahipti, ama bilgece hareket etmedikçe ve yaşamadıkça, bilgelik özünde iyi bir bilgiden başka bir şey değildir. Kelimenin kitabî anlamında, bilgelik uygulanmadıkça gerçek bilgelik değildir. Allah ve O'nun istekleri hakkında birçok doğru bilgiye sahip pek çokları kayıp olacak. Fakat Süleyman'ın eksik itaati, Allah'ın onu çağırması olduğu yoldan sapmasına neden oldu. Sadece yaşamının sonlarında gerçekten hatasını anladı ve alçakgönüllülükle şöyle yazdı: “Çünkü bilgelik mücehherden değerlidir, dilediğin hiçbir şey onunla kıyaslanamaz” (Özd. 8:11).

Bilgelik, bilgi ve anlayışın uygulanmasıdır. Bilgi gerçekleri temsil eder; anlayış muhakeme yeteneğini temsil eder; bilgelikse anlayışımızı ve bilgimizi hayatlarımıza tatbik etme sürecinde devreye girer. Bilge bir vekilharcın sadece bilgi ve anlayışa değil, o bilgiyi ve anlayışı tatbik etme tecrübesine de ihtiyacı vardır.

Süleyman'ın örneği en bilge ve en anlayışlı insanın bile kendisine verilen bilgiyi tatbik etmezse materyalist hayat tarzının boşluğuna kolayca kapılabileceğini bize göstermektedir.

1. Korintliler 3:19 ve Süleyman'ın Özdeyişleri 24:13, 14 ayetlerini karşılaştır. Bu ayetlerde geçen iki çeşit bilgelik arasındaki fark nedir? Cevaplarını Sebti günü sınıfla paylaş.

Kutsal Ruh

Büyük mücadele gerçektir; canlarımız için iki taraf savaşıyor. Bir taraf bizi Mesih'e (*Yubanna 6:44*), diğer taraf dünyaya çekiyor (*1. Yubanna 2:16*). Kutsal Ruh'un hayatlarımızdaki gücü, yalnızca O'na teslim olursak, bizi doğru yöne çekebilir ve çekecektir.

"Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek" (*Yubanna 16:13, ayrıca bkz. Yubanna 14:16*). Kutsal Ruh bizi bu dünyaya fazlasıyla egemen olan hevesler ve duygularla değil, ilkelerle ve imanla yaşamak için güçlendirir. Gökte yaşam için başarılı bir hazırlık bu dünyada Kutsal Ruh'un yönlendirmesi altında sürdürülen imanlı bir yaşamdan gelir.

Pavlus şöyle öğütüyor: "Öyle ki, imanınız insan bilgelğine değil, Tanrı gücüne dayansın" (*1Ko. 2:5*). Dünyanın cazibesi, çoğunlukla maddi varlıklar yoluyla, bizi Rab'den uzaklaştırır. Aksine, Kutsal Ruh'un gücü ona direnmezsek bizi İsa'ya doğru çeker.

Dünyaya ve onun cazibelerine karşı savaşta başarı ancak kendimizin dışında gerçekleşecektir. Hez. 36:26, 27; Yu. 14:26 ve Ef. 3:16, 17 ayetlerini oku. Kutsal Ruh'un bize sahip olmasına izin verdiğimizde, Allah ruhsal zaferimizi sağlamak için neler yapacak?

"Şeytan, yanlış teoriler ve gelenekler sayesinde kişinin düşünceleri üzerinde güç kazanır, insanları yanlış standartlara yönelterek, onların karakterlerini bozar. Kutsal Ruh, Kutsal Yazı sayesinde insanların yüreklerine hitap eder ve onların düşüncelerine gerçeği iletir. Böylece kişiyi yanlışlardan uzaklaştırır. İsa, Gerçeğin Ruhu ve Allah'ın Sözü aracılığıyla seçilmiş halkının kendisine yaklaşmasını sağlar."—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 671 [Sevgi Öğretmeni, s.664].

Kutsal Ruh gerçeğin habercisidir ve İsa'nın göğe yükseldikten sonra dünyada ilahiliği temsil etmesi için verdiği nihaî hediyedir. Kutsal Ruh bize dünyanın güçlü cazibesini ve onun "albenilerini" yenmemiz için güç vermeye çalışır.

Dünya hepimizi çekiyor, öyle değil mi? Tam şu anda, sana dünyanın ayartmalarına karşı direnecek güç verebilecek tek kişi olan Kutsal Ruh'a teslim olmana yardımcı olabilecek hangi seçimleri yapabilirsin?

EK ÇALIŞMA: Bir vekilharç ikiz ilkeler olan görev ve sevgi ilkeleriyle hareket eder. “Unutmayın ki görev ikiz bir kız kardeşe sahiptir, Sevgi; bu birleşim neredeyse her şeyi başarabilir, ama ayrı ayrı, ikisi de iyi bir şey yapamaz.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 4. cilt, s. 62. Görev eylem halindeki sevgidir. Sevginin görevimizin farkına varmamızı sağlaması için, Mesih’in kurbanlığı üzerinde düşünmemiz yeter.

Buna karşın dünyanın ilkeleri nefret ve onun ikizi isyandır. İsyan eylem halindeki nefret olabilir. Lusifer Allah’a karşı ayaklandı (*Hez. 28:16, 17*) ve yok edilene kadar asla durmayacak. O sevginin otoritesini otorite sevgisine çevirdi. İsrail’in din önderleri İsa’nın sahip olduğu otorite ve güçten nefret ettiler (*Matta 22:29*). Tapınaktan kaçtuklarında ya da O’nun içe işleyen bakışlarından geriye çekildiklerinde bile, yollarını değiştirmediler.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu sevgi ve görev fikri üzerinde biraz daha düşün. Ellen G. White bunları ikizler olarak adlandırdıktan sonra, biri olmadan diğeri “iyi bir şey yapamaz” derken neyi kastediyor? Görev olmadan sevgi neye benzer, sevgi olmadan görev neye benzer? Neden ikisi beraber olmak zorunda?
- ❷ Bu haftanın hatırlama ayeti şöyle diyor: “Gazap günü servet işe yaramaz, oysa doğruluk ölümden kurtarır... Zenginliğine güvenen tepetklak gidecek, oysa doğrular dalındaki yaprak gibi gelişecek” (*Özd. 11:4, 28*). Bu ayetlerin anlamı nedir? Zenginlik hakkında ne diyor, ne demiyor?
- ❸ Sınıfta Süleyman’ın yaşamını tartışın. Yoldan nasıl bu kadar uzaklaşmış olabileceğini sorun. Vaiz kitapçığında, Süleyman gibi biz de birçok dünyasal mala sahip olsak bile, onların boşluğunu ve anlamsızlığını göstermeye yardım eden ayetlere bakın. Bu hafta dua hakkında, Kutsal Kitap çalışması hakkında ve bizi ruhsal olarak doğru yolda tutabilecek Mesih’le ilişki hakkında neler öğrendik?
- ❹ Çok fazla dünyasal varlıkları olmayan insanlar yine de Şeytan’ın onlar için kurduğu tuzağa nasıl yakalanabilirler?
- ❺ Çarşamba gününün değişik tür bilgelikler hakkındaki son sorusuna nasıl bir cevap buldunuz?

Cumartesileri Çizgi Film İzlemeye Son

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Yetişkinler bile vaftiz edildikten sonra yaşamlarını Kutsal Kitap Seb'tine göre düzenlemenin zorluklarından bahsediyor. Peki ya 11 yaşındaki bir çocuk ne yapsın?

Karayip ülkesi Trinidad Tobago'da yaşayan Ronnel Nurse için vaftiz edilmek Cumartesi günü seyrettiği çizgi filmlere bir son vermek anlamına gelmiş. Aynı zamanda çok sevdiği büyük annesine artık onun için markete gidemeyeceğini ya da evin işlerini yapamayacağını söylemek zorunda kalmış.

Şu anda 25 yaşında olan ve Trinidad Tobago Ulusal Güvenlik Bakanlığı'nda bilişim uzmanı olarak çalışan Ronnel, Güney Karayip üniversitesi kampüsündeki Maracas Yedinci Gün Adventist İlkokulunda katıldığı bir haftalık dua programındayken vaftiz edilmeyi talep etmiş. Onu okula yazdıran sözde bir Adventist olan bekar annesiymiş fakat Tanrı ile ilgili sahip olduğu bilgiyi, onu her Pazar günü kiliseye götüren ve sadık bir Hristiyan olan büyük annesine borçlu olduğunu söylüyor.

“O bir hafta süren dua toplantılarında o zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir boşluğun, bir açlığın farkına vardım,” dedi Ronnel. “Konuşmacı vaftiz için çağrı yaptığında, içimde bana öne çıkmamı söyleyen karşı konulamaz bir dürtü hissettim. Kendimi tutmadım.”

Vaftiz edildikten çok kısa bir süre sonra büyük annesi hasta olmuş ve geceleri çoğunlukla hastanede geçirmek zorunda kalmış. Ronnel onu ziyaret ediyor, cesaretlendiriyor ve iyileşmesi için sürekli dua ettiğini söylüyormuş. Ronnel, o dönem Seb't günlerinde Tanrı'nın Halkı için yaptığı mucizevi işleri anlatan Kutsal Kitap öykülerini okumuş. İsa'nın büyük annesiyle ilgileneneğinden şüphesi yokmuş.

“O yüzden okuldan eve döndüğüm bir gün, teyzem arayıp da büyük annemin vefat ettiğini söylediğinde şok oldum.”

Tanrı'nın kendisini bıraktığını hissettiğinde Ronnel 12 yaşındaymış. Büyük annesinin dindar yaşamını düşünürken, Müjde'nin İsa'nın ölümüyle değil, dirilişiyle neticelendiğinin ve İsa'da uyuyanların hepsinin bir gün kaldırılacağına farkına varmış. Romalılar 8:18 ayetini içselleştirmiş. Ayet şöyle diyor; “Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer.”

Güney Karayip üniversitesi bilgisayar mühendisliği bölümünden dereceyle mezun olan Ronnel, büyük annesini hala özlediğini söylüyor.

“Fakat bu üniversitede ve bu kilisede olduğum için imanım kuvvetli.”

2018 yılı ilk çeyreğinin On Üçüncü Seb't sunusunun bir bölümü bir kiliseleri olmadığı için konferans salonunda ibadet eden Güney Karayip Üniversitesine bir kilise binası yapılması için kullanılacak.

Aden'den Sonraki Vekilharçlar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşsa. 22:14–18; 1Ko. 4:1, 2; Kol. 2:2, 3; Ef. 6:13–17; 2Ko. 5:10.*

HATIRLAMA METNİ: “Tersine, Tanrı tarafından Müjde’yi emanet almaya layık görüldüğümüz için, insanları değil, yüreklerimizi sınayan Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde konuşuyoruz” (1Se. 2:4).

Adem ve Havva’nın ilk işi vekilharçlıkla ilgiliydi. Hiçbirinin sahibi olmasalar da, Aden bahçesi ve tüm yaratılış bakmaları, zevk almaları ve üzerlerine egemen olmaları için onlara verilmişti (*Yar. 2:15*). Bunun yerine Rabb’in kendilerine emanet ettiği şeylerin vekilharçlarıydılar.

Bu hafta vekilharcın tanımına daha yakından bakacağız, fakat İlk Günah’tan sonrasına, ilk ebeveynlerimizin Aden’den çıkarılmalarından sonrasına. Yani, biz de vekilharçlarız, fakat biz Adem ile Havva’nın başlangıçta keyifle yaşadıkları çevreden oldukça farklı bir çevrede vekilharçlarız.

Vekilharçlık nedir? Bazı Kutsal Kitap karakterleri yaşam biçimleriyle bir vekilharcın ne olduğunu ortaya koyarlar. Diğer kutsal yazılar bunu daha açık bir şekilde tanımlarlar. Allah’ın vekilharçları olduğumuz zaman, dünyaya ve onun maddi değerlerine odaklanmış olan dikkatimiz Yaratıcı’ya ve O’nun işine odaklanır. Adem ile Havva’da olduğu gibi, Allah bize ilahî kaynaklı sorumluluklar tevdi eder. Fakat Aden’deki İlk Günah’tan beri vekilharçlık görevi değişti; çünkü maddi dünyaya bakma sorumluluğu yanında bize ruhsal gerçeklerin iyi birer vekilharçları olma sorumluluğu da verildi.

*3 Şubat Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışım.

Eski Ahit'te Vekilharçlar

“Vekilharç” sözcüğü Eski Ahit'te sadece birkaç kez tercüme edilmiştir. Birçok durumda “vekilharç” anlamına gelen, bir evin işlerinden sorumlu olma fikrini ifade eden, “kâhya” ya da “sorumlu” olarak çevrilmiştir (*Yar. 43:19; 44:1, 4; 1Kr. 16:9*). Vekilharçlar, kendilerinden istenen her işi yaparak, ev işlerini ve efendilerinin mallarını yönetme sorumluluğuna sahiptiler. Eski Ahit'te vekilharcın tanımı, bir vekilharcın özellikleri belirlenerek bulunabilir. Vekilharçlar vekilharçlıktan ayrılamazlar; çünkü bu onların kimliğini gösterir.

Bir vekilharcın bazı özellikleri Eski Ahit'te açıkça belirtilir. Birincisi, bir vekilharcın konumu büyük sorumluluk taşıyan bir konumdu (*Yar. 39:4*). Vekilharçlar becerilerinden dolayı seçilmişlerdi ve işleri yerine getirdikleri için sahiplerinden saygı ve güven kazanmışlardı. İkincisi, vekilharçlar kendilerine emanet edilmiş olan şeylerin sahiplerine ait olduğunu biliyorlardı (*Yar. 24:34–38*). Sahip ve vekilharç arasındaki en önemli fark budur. Vekilharçlar konumlarının farkındadırlar. Üçüncüsü, vekilharçlar kendilerine emanet edilen şeyleri kendileri için kullandıklarında sahiple aralarındaki güven ilişkisi kırılır ve vekilharçlar azledilirdi (*Yar. 3:23, Hoş. 6:7*).

Yeşaya 22:14–18 ayetlerini oku. Hizkiya'nın krallığı sırasında, Şevna her ikisi de çok önemli birer yetkili konum olan vekilharçlık ve hazinedarlık görevlerine atanmıştı. Görevini kötüye kullanmasının sonucunda ona ne oldu?

“Bir vekilharç kendisini efendisiyle özdeşleştirir. Vekilharçlık sorumluluğunu kabul eder ve efendisinin vekili görevini yaparak, kendisi mevcut olsaydı efendisinin yapacağı işleri yapar. Efendisinin menfaati kendi menfaati olur. Vekilharçlık konumu itibarlı bir konumdur, zira efendisi ona itimat eder. Herhangi bir şekilde bencilce davranır ve efendisinin mallarını kendi yararına satıp menfaat elde ederse, kendisine gösterilen itimadı bozmuş olur.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 9. cilt, s. 246.

Bu hayatta sahip olduklarımızın aslında vekilharçları olduğumuz fikrinin önemini daha iyi nasıl öğrenebiliriz? Bu kavrayış yaptığımız her şeyi nasıl etkilemeli?

Yeni Ahit'te Vekilharçlar

Yeni Ahit'te "vekilharç" karşılığında kullanılan iki ana sözcükten *epitropos* üç kez, *oikonomos* ise 10 kez geçer. Her iki sözcük de, sahip tarafından vekilharca emanet edilen yönetim sorumluluklarını içeren konuları tanımlar.

Hem Yeni hem Eski Ahit'te vekilharçlar yaptıkları işlerle tanımlanırlar. Özellikle Yeni Ahit, vekilharcı hesap verebilirlik (*Luka 12:48*) ve beklentiler (*1Ko. 4:2*) açısından tanımlıyor. Fakat Eski Ahit, bizi doğrudan Allah'ın vekilharçları olarak tanımlamaktan çok, O'nun sahipliğini ilân etmeye odaklıdır. Bu nedenle, vekilharç konusu her iki Ahit'te çok benzer olsa da, Yeni Ahit kavramı sadece ev yönetiminden daha ileri taşıyor.

Kurnaz kâhya örneğinde (*Luka 16:1–15*) İsa vekilharç tanımını genişletiyor. O'nun verdiği ders, ekonomik felâketten kaçınan bir vekilharçtan daha fazlası hakkındadır. Bu ders ayrıca imanın bilgece ortaya konmasıyla ruhsal felâketten kaçınanlara da uygulanabilir. Bilge bir vekilharç buranın ve şimdinin ötesindeki İsa'nın gelecekteki dönüşüne hazırlanacaktır (*Mat. 25:21*).

1. Korintliler 4:1, 2; Titus 1:7 ve 1. Petrus 4:10 ayetlerini oku. Bunlar vekilharç ve vekilharçlık hakkında bize ne söylüyorlar?

"Allah'ın bana emanet ettiği her yetinin ve enerjinin harekete geçmesi için, yüreğimi Kutsal Ruh'a açayım mı? Ben Mesih'e aidim ve O'nun hizmetinde kullanılıyorum. Ben O'nun lütfunun bir vekilharcıyım."—Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education [Hristiyan Eğitiminin Temelleri]*, s. 301.

Luka 12:35–48 ayetlerinde, İsa "kâhya [vekilharç]" kavramını mecazi olarak kullanıyor. İnsanoğlu'nun dönüşüne hazır olan bilge vekilharçtan ve efendisi geciktiği için ilgisini kaybeden sadakatsiz vekilharçtan söz ediyor. Sadakatsiz vekilharç bir zalime dönüşmüş ve etrafındakilere kötü davranmaya başlamıştır. O artık iyi işlerin bir örneği ya da lütfun bir yöneticisi değil.

Biz Mesih'i kabul ettiğimizde, Allah'ın kaynaklarını yönetmeye çağrılan vekilharçlar oluruz. Fakat daha da önemlisi, gök için hazırlıkta Hristiyan hayatının ruhsal gerçekliklerini yönetmeliyiz.

Luka 12:45 ayetini oku. Sıklıkla "gecikme" konusunda sıkıntı yaşayan Yedinci Gün Adventistleri olarak, neden özellikle bu aldatmacaya düşme konusunda dikkatli olmalıyız?

Allah'ın Sırlarının Vekilharçları

Kolosaliler 2:2, 3 ve 1. Timoteos 3:16 ayetlerini oku. Bu ayetler “sır” olarak neyi tanımlıyorlar? Onun bir “sır” olması, onun hakkında bilebileceklerimizin sınırlarına ilişkin bize ne söylüyor?

Naamalı Sofar Eyüp'e "Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin?" diyor (*Eyüp 11:7*). "Sır" sözcüğü şaşkıncı, belirsiz, bilinmeyen, açıklanmamış veya kavranamaz anlamına gelir. Tam olarak anlaşılmalrı bizim kavrayışımızın ötesinde de olsa, Allah'ın sırları Kutsal Yazı'da kaydedilmiştir. Onlar bu nedenle *sırdırlar*. Bu her birimizin miyop olduğu halde gökyüzüne bakıp, en küçük ayrıntıyı görmeyi ummamıza benziyor. Allah bize göstermezse bu kadar uzağı göremeyiz.

Yasanın Tekrarı 29:29 ayeti, bize açıklananlar hakkında ne söylüyor?

Biz tamamıyla anlamadığımız şeylerin vekilharçlarıyız. Ancak vahyin ve Kutsal Kitap'ın açıkladığı kadarını biliyoruz. Bizim en büyük vekilharçlığımız "Mesih'in hizmetkârları ve Tanrı'nın sırlarının kâhyaları [vekilharçları]" olarak yaşamaktır (*1Ko. 4:1*).

Allah açıklamış olduğu ilahî gerçeği, O'nun vekilharçları olarak muhafaza etmemizi, öğretmemizi, ve önemsememizi istiyor. Bunu yapış şeklimiz nihaî vekilharçlıktır ve bu "temiz vicdanla imanın sırrına sarılıyoruz" (*1.Ti. 3:9*) demektir.

Tüm sırların en büyüğü hepimizin "yücelik umudu" olan Mesih'i tecrübe edebileceğimizdir. Kurtuluş planı olağanüstüdür ve bizim için tamamıyla anlaşılması imkânsızdır. Her şeyin Yaratıcısı'nın bu dünyaya gelecek (*Yubanna 1:1-3*) ve sadece insanlığın günahı için Kendisini kurban olara sunmak amacıyla "bedende tecelli edecek" (Ellen G. White, *Manuscript Releases [Yayınlanmış El Yazmaları]*, 6. cilt, s. 112) olması, yaratılmış varlıkların herhangi bir bölümü tarafından belki de asla tam olarak anlaşılmayacak sırlara neden olmaktadır. Melekler bile İsa'nın neden dünyaya geldiğinin sırlarını araştırırlar (*1Pe. 1:12*). Yine de, onların bildiği kadarı hepimizin Rabb'i yüceliği ve iyiliği için övmemize sebep olur (*bkz. Va. 5:13*).

Müjdenin bir vekilharcı olmaya çağrıldın. Bu doğal olarak ne gibi sorumlulukların var demektir?

Ruhsal Gerçeğin Vekilharçları

Vekilharçlık hakkında düşündüğümüzde aklımıza somut şeyler gelir ve haklıyızdır da. Fakat şimdi gördüğümüz üzere, vekilharçlık bunun ötesindedir. Maddi varlıklar gibi manevi armağanlar da Allah'tan gelir. Bu soyut varlıklar Allah'ın bize Mesih'te Hristiyan karakterini geliştirebilme-miz ve O'nda olabileceğimiz insanlar haline gelmemiz için verdiği ruhsal mülklerdir (*İPe. 4:10*). Bu nedenle bu soyut hediyeleri somut olanlardan daha dikkatli bir şekilde kullanmalıyız, çünkü bunlar sonsuz kere daha değerlidirler.

Efesliler 6:13–17 ayetlerini oku. Vekilharçlık etmemiz için Allah tarafından bize verilenler nelerdir? Bu şeylerin doğru kullanımı neden bizler için hayati önemdedir?

“Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır” (*Rom. 6:23*). Dünya ve onun sunduğu her şey, Mesih'te sahip olduğumuz kurtuluşu bize sunamaz. Allah'ın bize verdiği bir hediye olan kurtuluş, bizim en değerli varlığımızdır. Bu kurtuluş gerçekliğini her zaman gözümüzün önünde bulundurmak, Allah'ın bize verdiği diğer mülklerin vekilharçlığı için de bir bakış açısı geliştirmemize yardım edecektir.

Doğanın öğretisi yalnızca Golgota'dan parlayan ışıktaki doğru okunabilir. Beytlehem ve çarmlık öyküleri boyunca, kötülüğü yenmenin ne kadar iyi olduğu ve bize verilen her bereketin bir kurtuluş armağanı olduğu gösteril-melidir.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 101.

Kurtuluş yalnızca İsa'nın nihai bedeli ödemesi sayesinde bizimdir. Pavlus açıkça belirtiyor: “Lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk” (*Ef. 1:7*). “Kavuştuk” sözcüğü, “kurtuluş” bizimdir demektir. O bizimdir, fakat yalnızca Allah onu bize verdiği için. Öyleyse, kötü olanın gelip onu bizden almaması için “Tanrı'nın sağladığı bütün silahları” kuşanmamız (*Ef. 6:11*) ne kadar da hayati önemdedir. Onun bunu yapabilmesi için tek yol bizim ona izin vermemizdir, bu da ancak “Tanrı Sözü”nde (*Ef. 6:17*) bize açıklananlara itaat etmezsek gerçekleşir. Bizim en büyük koruyucumuz, bize verilen ışığa imanla itaat etmektir.

Efesliler 6:13–17 ayetlerini tekrar oku. Allah'ın silahlarını nasıl kuşanırız ve bu silahlar içerisinde bize verilenlerin ne şekilde vekilharçlarıyız?

Vekilharçlar Olarak Sorumluluğumuz

Bilge vekilharçlar kişisel sorumluluğun ahlakî ilkesini kabul ve icra etme gönüllülükleriyle tanımlanırlar. Kişisel sorumluluğun kabul edilmesi yaptığımız seçim ve atacağımız adımlardır. O sebep ve sonuç arasındaki ilişkiyi fark eder. Kişisel sorumluluğu kabul etme gönüllülüğü bir vekilharcı tanımlarken görmezden gelinemeyecek bir hususiyettir; çünkü vekilharçlar yüreklerinde Sahip'in en üst yararını gözeten kararlı kişiler olmalıdırlar. Dolayısıyla, böyle bir gönüllülük bir vekilharcın Allah'la kurmak istediği ilişkiyi tarif eden bir seçimdir.

“Allah insanların Kendisiyle doğrudan ilişki kurmalarını ister. O'nun insanlarla tüm ilişkilerinde, kişisel sorumluluk ilkesini tanır. Kişisel bağımlılık hissini teşvik etmeye ve kişisel yönlendirme ihtiyacını aşılama çabasıdır. O'nun armağanları bireyler olarak insanlara verilir. Herkes kutsal emanetlerin vekilharcı yapılmıştır; her biri kendisine verilen emaneti Veren'in talimatına göre kullanılmalıdır; ayrıca her biri kendi vekilharçlığının hesabını Allah'a vermelidir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 7. cilt, s. 176.

Vekilharçlar olduğumuz zaman sorumluluğumuzu başka bir kişiyle ya da bir kurumla değiştirmeyeceğiz. Kişisel sorumluluğumuz Allah'a karşıdır ve çevremizdekilerle tüm ilişkilerimize yansıtacaktır (*Yar. 39:9; ayrıca bkz. Dan. 3:16*). Elimizden gelenin en iyisi yapmak için görevimize dört elle sarılacağız. Allah'ın gözünde başarı, bizim zekâmız ve becerilerimizden çok imanımıza ve saflığımızı bağlı olacaktır.

2. Korintliler 5:10 ayetini oku. Bilge bir vekilharç olmanın ne anlama geldiği bağlamında bu sözleri nasıl anlamalıyız?

İlahiyatçılar ve felsefeciler yüzyıllar boyunca zor bir konu olan özgür irade konusunu tartıştılar. Fakat Kutsal Yazı açıklar: insanlar olarak özgür irade ve özgür seçim sahibiyiz. Aksi halde, işlerimizle yargılanıyor olmamız fikri anlamsızdır. Bu nedenle yaptığımız her şeyde Allah'ın lütfuyla doğru kararlar almamız için kişisel sorumluluğumuz var, buna Efendimiz'in tüm mülklerinin sadık vekilharçları olmak da dahil.

EK ÇALIŞMA: Eski Ahit metinlerinde çok az sayıda “vekilharç [kâhya]” olarak tercüme edilen sözcük, tek bir sözcükten değil, bir ifadeden geliyor: *aşer el bayit*, yani “evin sorumlusu olan kişi.” Örneğin, Yaratılış 43:19 ayeti şöyle tercüme edilebilir: “Yusuf’un *evinin sorumlusuna* yaklaşıp evin kapısında onunla konuştular.” Evde yaşayan ailenin de evin bir parçası olduğunu düşünürsek, bir kişi için kendi evinden daha değerli ne olabilir? Bu nedenle bir vekilharç kendisine çok değerli bir şey, her ne kadar kendisinin olmasa da, emanet edilen kişidir. Birçok açıdan bu sorumluluk, vekilharcın kendi mallarından sorumlu olması halinden daha büyük bir sorumluluk olurdu.

Bu düşünce Yeni Ahit’te de aynı şekilde devam etmektedir. “Yeni Ahit Eski Ahit fikirlerini alır ve onlara birinci yüzyıl düşüncelerini, kavramlarını, ve sözlerini ekler; böylece vekilharçlık hakkındaki Kutsal Kitap öğretisini zenginleştirir ve genişletir. Vekilharçlıkla ilişkili olarak en çok kullanılan Grekçe sözcükler, *oikos* ve *oikia*, yani ‘ev’ anlamına gelen sözcüklerden türetilmiştir. *Oikonomos* evi idare eden kişidir; vekilharç ya da yönetici. *Oikonomia* yani ‘evin idaresi’ genellikle daha geniş bir anlamı olan soyut bir isimdir.”—*Handbook of Seventh-day Adventist Theology [Yedinci Gün Adventist İlahiyatı El Kitabı]* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000), s. 653.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Adem, yasak elmayı yeme sorumluluğunu üzerine almak yerine, Allah ona ne yaptığını sorduğunda ne cevap verdi? Yar. 3:12. İnsanın günahın neden olduğu ilk tepkilerinden birinin, suçu birinden diğerine atmaya çalışmak olması ne kadar da ilginç. Onun cevabı yaptığı şeyler için kişisel sorumluluğu kabul etme gönüllülüğü hakkında ne söylüyor? Aynı şekilde bu bize bizim istekliliğimiz konusunda ne demeli? Kendi hatalarımız için başkalarını suçlama ortak özelliğinden kaçınmayı nasıl öğrenebiliriz?
- 2 Somut değil ruhsal şeylerin vekilharçları olma fikri üzerinde derste biraz daha durun. Bunun anlamı nedir? Bu şeyleri nasıl “idare ediyoruz?”
- 3 Vahiy 14:6–12 ayetlerindeki üç meleğin mesajı hakkında düşün. Bize vekilharçları olmamız sorumluluğu verilen şeyler hakkında burada hangi önemli gerçekler ifade ediliyor?
- 4 Bizim için tam olarak anlamadığımız ruhsal şeylere güvenmeyi ve inanmayı öğrenmek neden çok önemlidir? Yine de her zaman hangi dünyasal şekillerde hareket ediyoruz?

Beton Bloklar Taşıyan Melek

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Ukrayna'nın Buzke kasabasında yaşayan Vladimir Moskolenko karısı Galina'yı dürterek uykusundan uyandırdı. Çok değişik bir rüya görmüştü.

"Elimde beton bloklarla ayakta bekliyordum," dedi. "Çok ağırlardı. Sonra birden çok büyük, parlak ve güzel bir melek belirdi karşımda. Bana gülümsedi, ellerini uzatıp ellerimin üzerine koyarak beton blokları kaldırdı ve taşımaya başladı."

Galina Moskolenko doğrulup oturdu. 1400 kişilik kasabalarındaki terk edilmiş bir binayı bir Adventist kilisesine dönüştürmek için ihtiyacı olan beton blokların ücreti olan 5000 Amerikan Dolarını bulmak için bir süredir dua edip duruyordu.

"Bu bir işaret, bir çeşit finansal yardım gelecek," dedi Galina. "Nereden gelecek bilmiyorum ama gelecek."

İki gün sonra bir kilise üyesi arayıp Polonya'dan üç arkadaşının kendisini ziyarete geleceğini söyledi.

"İşte paramız geliyor," dedi Galina kocasına.

Sebt günü, Polonya'dan gelen ziyaretçiler Galina'nın vazısını dinledi. Akşam olunca onlara ihtiyacı olan paradan bahsetti Galina.

Bir kaç gün sonra hesaplarına 5000 dolar ulaştı.

Galina, 11 yıl süren inşaat çalışmasından sonra 2016 yılında açılan göz kamaştırıcı Buzke kilisesinin dua ve mucizelerle inşa edildiğini söylüyor. Avustralya'dan Adventist bir çift yeni bir çatı için 2000 dolar bağışlamış. Avrasya grubu ve yerel konferans hizmet fonlarını karşılamış. Amerikalı ve Çek kilise üyeleri de ayrıca çok yardım etmiş.

54 Yaşındaki Galina, Tanrı'nın ve O'nun meleklerinin sürekli müdahale ettiğini söylüyor. Duvarlardan birinde ikinci bir pencere açmak için yerel yönetimle girdikleri bürokrasi mücadelesinden bahsederken, "Tanrım lütfen duvarda ikinci bir pencere açmamıza yardım et" diye dua ettiğini anlattı.

Sonra çok enteresan bir şey olmuş.

"Var olan pencerelerden birini tamir etmeye başladığımızda duvarda bir çatlak oluştu. Tüm duvar çökmek üzereydi. İnşaatta çalışan işçilerimiz hemen bir traktör ile duvarı destekleyecek bir malzeme getirdiler fakat duvarı sağlama almaya çalışsalarlarken birden sanki bir melek gelip de 'Al sana!' demiş gibi duvar yerle bir oluverdi," dedi Galina parmağını şıklatarak.

"İşte," dedi Galina, "elinden gelenin en iyisini yapıp Tanrıya güvendiğinde olan bu: O imkansız gerçek oluyor."

Galina Moskolenko, Buzke, Ukrayna'da kilise önderi.

Bir Vekilharcın İşaretleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbr. 11:8-12; Rom. 4:13, 18-21; Mat. 6:24; İbr. 9:14; 1Yu. 5:2, 3; Luk. 16:10-12.

HATIRLAMA METNİ: “Böylece insanlar bizi Mesih’in hizmetkârları ve Tanrı’nın sırlarının kâhyaları sayсын. Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır” (1. Korintliler 4:1, 2).

Vekilharçlar, tıpkı bayilerin logolarından veya marka isimlerinden tanınması gibi, markalarıyla ya da belirgin işaretleriyle bilinirler. İşin gerçeği, birçok insan kendisini pazarlanabilir bir markaya dönüştürerek ünlü olmaktadır.

Hristiyan bir vekilharcın markası veya işareti, Mesih’le ilişkisi aracılığıyla O’nun sevgisini yansıtmıştır. Mesih’in karakterini yansıttığımız zaman hayatlarımız markamızı ortaya koyacaktır. Bizim markamız O’nun markasıdır; bizim kimliğimiz O’nun kimliği ile karışmıştır (1Ko. 6:17).

Bu hafta Allah’ın vekilharçların marka isimlerini oluşturan tanımlayıcı niteliklerine bakacağız. Bu nitelikler bize İsa’nın dönüşünü gözlememiz ve O’nun gerçeğinin sadık vekilharçları olarak bize emanet edilen işi yapmamız için ilham verir. Her nitelik kayıp olanı aramak ve kurtarmak için gelen Kişi ile sahip olabileceğimiz derin bir ilişkiyi tarif eder. Bu nitelikler çalışıldıkça yaşamlarımızda daha derin kök salacaklardır. Allah’ın sevgi karakteri tüm dinamikleriyle bizim markamız olacaktır ve yaşamlarımızın her yönüne etki edecektir, bugün ve sonsuza dek.

*10 Şubat Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sadakat

“Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır” (1Ko. 4:2). “İman uğrunda yüce mücadeleyi” (1Ti. 6:12) sürdürmek ve kazanmak, sadık bir vekilharç için hayati önemdedir. “Sadık” olma Allah’ın özelliğidir ve O’nun içimizde çalışmasıyla olacağımızdır. Sadık olmak demek, özellikle ruhsal savaşların sıcaklığı içinde, doğru olarak bildiğimiz şeylere sadık kalmak demektir.

Doğru ile yanlış, iyi ile kötü arasındaki ruhsal çatışmalar muhakkak olacaktır. Bunlar iman mücadelesinin parçalarıdır. Her koşulda vekilharçları belirleyen karar sadık olma kararıdır. Zenginliği seviyorsanız, Allah’a ve O’nun para sevgisinin tehlikeleri hakkında söylediklerine sadık kalın. Ünlü olmayı arzuluyorsanız, Allah’ın Sözü’nün alçakgönüllülük hakkında söylediklerine sadık kalın. Şehvet dolu düşüncelerle boğuşuyorsanız, kutsallık vaatlerine sadık kalın. Güç istiyorsanız, Allah’ın herkesin kölesi olmak hakkındaki sözlerine sadık kalın. Sonuçları sonsuz olabilir de, sadık olma veya olmama kararı çoğunlukla bir saniyede verilir.

İbraniler 11:8–12, 17–19 ve Romalılar 4:13, 18–21 ayetlerini oku. Bu ayetler sadık olmak hakkında bize ne öğretiyorlar?

İbranicede “sadık” demek güven duymak demektir. Aynı İbranice kök bize “amin” sözcüğünü verir ve gerçekte “sağlam” veya “katı” olmak anlamına gelir. Sadakat demek, denenerek sınanmışız ve Allah’ın planına sağlam bir şekilde bağlı kalmışız demektir.

İmparatorun önünde konuşmak için hazırlanan reformcu Martin Luther “Allah’ın Sözü’nü okudu, kendi yazdıklarına baktı ve cevabını münasip bir şekilde sokmaya çalıştı... Kutsal Yazılar’a yaklaştı... ve coşkuyla sol elini kutsal cilt üzerine koyup sağ elini göğze kaldırarak, tanıklığını kanıyla mühürlemesi gerekse bile müjdeye sadık kalacağına, imanını özgürce açıklayacağına yemin etti.”—J. H. Merle d’Aubigne, *History of the Reformation [Reform’un Taribi]* (New York: The American Tract Society, 1846), 2. cilt, 7. kitap, s. 260.

Vahiy 2:10 ayetini oku. “Ölüm pahasına da olsa sadık kalmak” hakkındaki sözler Rab’le olan günlük yürüyüşümüzde bize ne ifade etmeli?

Bağlılık

“Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı’ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz” (Matta 6:24). Bu ayetler Allah’a bağlılığın büyük önemi hakkında bize ne öğretiyorlar?

Allah’ın adının anlamının “kıskanç” (Çık. 34:14) olduğunu bilmek bize bağlılık konusunda açık bir çağrı vermelidir. “Kıskanç” bir Tanrı’ya bağlılık, sevgi içinde bir bağlılıktır. İman mücadelesinde bağlılık, bizim kim olduğumuzu tanımlamaya yardımcı olur ve mücadele içinde kalmamız için bizi cesaretlendirir.

Bağlılığımız Allah için önemlidir (1Kr. 8:61). Bu her türlü olasılığı öngörmeye çalışan bir sözleşme değildir; veya sadece bir kurallar listesi değildir. O bizim kişisel inançlarımızın, imanımızın ve adanmışlığımızın görünür ifadesidir.

1. Tarihler 28:9 ayetini oku. Bu ayet bize bağlılığın önemi hakkında ne öğretiyor?

Ne var ki, bağlılığın olduğu yerde ihanet ihtimali de vardır. Sevgi gibi bağlılık da bedelsiz sunulmalıdır, aksi halde bu gerçek bağlılık değildir. Savaşta bazen en öndeki bölükler durup savaşmaya zorlanırlar; aksi takdirde komutanları onları vuracaktır. Bu adamlar görevlerini yerine getiriyor olabilirler ama bu mutlaka bağlılıktan kaynaklanmaz. Bu Allah’ın bizden istediği bir tür bağlılık değildir.

Eyüp’e bakın. O ailesini, mallarını ve sağlığını yok edecek feci olayları öngörmedi. Güveninden, sevgisinden ve adanmışlığından vazgeçebilirdi, fakat Allah’a karşı bağlılığı sarsılmaz bir ahlâki seçimdi. Dürüstçe ve korkmadan Allah’ı alenen övmek için şu ünlü sözleri söyledi: “Beni öldürse bile O’na güvenim sarsılmaz” (Eyüp 13:15). Onun felâket karşısındaki sadakati bağlılığın özüdür, bu da sadık vekilharçları en güzel şekilde örnekler.

Kendine sor: Benim için ölen Rabb’e ne kadar bağlıyım? Bu bağlılığı hangi şekilde daha iyi ortaya koyabilirdim?

Temiz Bir Vicdan

Sahip olabileceğimiz birçok değerli şey olabilir. Sağlık, sevgi, arkadaşlar, büyük bir aile, bunlar hepsi berekettir. Fakat belki de bunların en önemlilerinden biri temiz bir vicdandır.

İbraniler 10:19–22 ve 1. Timoteos 4:1, 2 ayetlerini oku. “Kötü vicdan” sahibi olmak ve “vicdanları adeta kızgın demirle dağlanmış” olmak demek ne demektir?

Vicdanımız dış hayatımızın içten bir gözlemcisi gibi işlev görür. Bir vicdan kendisini yüksek ve mükemmel bir standarda bağlamalıdır: Allah’ın yasası. Allah yasasını Adem’in yüreğine yazdı, fakat günah onu sadece Adem’in içinden değil, soyunun da içinden neredeyse tamamen sildi. Yasanın sadece kırıntıları kaldı. “Böylelikle [Uluslar] Kutsal Yasa’nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder” (Rom. 2:15). Adem’in düştüğü yerde İsa başarılı oldu, çünkü Allah’ın yasası O’nun “yüreğinin derinliğindeydi” (Mez. 40:8).

Pavlus kötü bir vicdan için tek çözümümüzün ne olduğunu söylüyor? Bkz. İbr. 9:14.

“Vicdanın örümcek bağlamış dolabına girilmelidir. Canın pencereleri yeryüzüne doğru kapanmalı ve göğe doğru ardına kadar açılmalıdır, öyle ki Doğruluk Güneşi’nin parlak huzmeleri serbestçe girebilsin... Zihin, iyiyi kötüyü ayırt edebilmesi için temiz ve pak halde tutulmalıdır.”—Ellen G. White, *Mind, Character, and Personality [Zihin, Karakter ve Kişilik]*, 1. cilt, s. 327, 328. Allah’ın yasası imanlının yüreğine yazıldığı (İbr. 8:10) ve imanlı iman yoluyla bu yasayı izlemeye çalıştığı zaman, muhtemel sonuç temiz bir vicdandır.

Suçlu bir vicdanın gerginliği altında sıkıntı yaşıyorsan, bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu, sürekli olarak seni rahatsız ettiğini, bırakmadığını bilirsin. Suçlu bir vicdanın lanetinden kurtulmana yardım etmesi için İsa’ya ve O’nun sen ve senin günahların için çarmıhtaki ölümüne nasıl odaklanabilirsin?

İtaat

Habil Allah'ın emrettiği gibi kuzu sunusunu aldı ve itaatkâr bir şekilde sunağının önünde diz çöktü. Öte yandan Kayın ise meyveleri elinde sınırlı bir şekilde sunağının önünde diz çöktü. Her ikisi de sunular getirdiler, ama sadece bir kardeş Allah'ın emrine itaat ediyordu. Kesilen kuzu kabul edildi, fakat yerin ürünü reddedildi. Her iki kardeş de kurban sunularının anlamını ve yönergelerini öğrenmişti, fakat sadece biri Rabb'in emrettiğine itaat etti (*Yar. 4:1-5*).

“Habil'in ölümü Kayın'ın Allah'ın planını itaat okulunda kabul etmesinin bir sonucuydu, bu Mesih'e işaret eden kurban sunularıyla örneklenen, İsa Mesih'in kanıyla kurtuluşu. Kayın kan dökülmesini reddetti, bu da Mesih'in kanının dünya için döküleceğini simgeliyordu.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 6, s. 1109.

İtaat zihinde başlar. Yüksek bir otoriteden gelen emirleri yerine getirme sorumluluğunu zihnen kabul etme süreci hassas bir süreci içerir. İtaat otorite sahibi bir kişi ile ilişkiden ve bu kişiye itaat etme istekliliğinden kaynaklanır. Allah'la ilişkimiz durumunda itaatimiz, davranışlarımızı manevi yükümlülüklerle dönüştüren gönüllü ve sevgi dolu bir harekettir. Allah'a itaat tam olarak O'nun istediği gibi olmalıdır, sadece bizim düşündüğümüz veya arzu ettiğimiz gibi değil. Kayın'ın durumu Allah'ın istediği gibi değil, kendi istediği gibi davranan kişiye mükemmel bir örnekler.

1. Yuhanna 5:2, 3 ve Romalılar 1:5; 10:16, 17 ayetlerini oku. Bu ayetler yasanın işleri olmadan imanla kurtulan Hristiyan için itaatın ne demek olduğu hakkında bize ne öğretiyor?

Kurtulmak için itaat etmiyoruz; itaat ediyoruz çünkü zaten kurtulduk. İtaat manevi bir imanın tatbiki bir ifadesidir. Samuel Saul'a şöyle dedi: “Rab kendi sözünün dinlenmesinden hoşlandığı kadar yakmalık sunulardan, kurbanlardan hoşlanır mı? İşte söz dinlemek kurbandan, sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir” (*1Sa. 15:22*).

Samuel “söz dinlemek kurbandan... daha iyidir” derken neyi kastediyordu? Hristiyanlar olarak bu bize ucuz lütfun sahte müjdesine düşmememiz için nasıl yardımcı olabilir?

Güvenilir

Luka 16:10–12 ayetlerini oku. Bu bize güvenilir olmak hakkında ne öğretiyor? Neden bu nitelik sadık bir vekilharç için çok önemlidir?

Bu güvenilirlik ilkesi tüm Kutsal Kitap boyunca görülür. Örneğin, bir hikâyede Levili dört kapı bekçisine Eski Ahit tapınağını gece koruma görevi emanet edilmişti. Onlar hazineyle dolu odaları koruyacak ve her sabah kapıları açacak anahtarları muhafaza edeceklerdi (1Kr. 9:26, 27). Bu görev onlara güvenilir olarak görüldükleri için verilmişti.

Güvenilir olmak iyi bir vekilharcın bir niteliğidir. Bu, güvenilir vekilharçların rollerinin önemini anladıkları manasına gelir; Allah'ın güvenilir olduğunu bilirler ve aynı şekilde güvenilir olmayı hedefleyeceklerdir (Yas. 32:4, 1. Krallar 8:56).

Güvenilirlik bir dizi karakter özelliğini kasteder. Bir kişinin dışarıdan bakanların gözünde ulaşabileceği nitelik ve becerinin en yüksek seviyesidir. Allah'ın karakterini yansıtmak demek söz verdiğiniz şeyi sizi yapmamaya iten şartlara ve insanlara bakmaksızın yerine getirmeniz demektir (2. Krallar 12:15).

Daniel iki dünya krallığının hükümdarları tarafından güvenilir olarak görülmüştü. Onun hikmet ve gerçeği korkmadan krala ileten güvenilir bir danışman olarak hayatı boyunca süren saygınlığı, dalkavuk falcıların ve büyücülerin saygınlığının tam karşıtıydı. Güvenilirlik ahlâk kurallarının altın tacıdır; ahlâki ilkelerinizi en saf şekliyle ortaya koyar. Bir vekilharçta bu nitelik bir gecede oluşmaz, fakat zamanla, küçük şeylerde dahi sadık olmakla oluşur.

Başkaları bizim güvenilirliğimizi fark eder. Bize güvenir ve bağlanırlar, çünkü fikirlerden, heveslerden veya yalakalıktan kolayca etkilenmediğimizi bilirler. Böylece, güvenilir olmak gök için deneme alanı olan bu bitmiş dünyada karakter veriminin bir göstergesidir. “Mesih'in krallığının sadık ve güvenilir tebaaları olmalıyız, öyle ki dünyasal olanlar Allah'ın krallığının yurttaşlarının zenginliğinin, iyiliğinin, merhametinin, şefkatinin ve nezaketinin gerçek bir tasvirini görsünler.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 6. cilt, s. 190.

Şahsen tanıdığın, güvenilir bir kişi hakkında düşün. Bu kişiden senin de daha güvenilir olmana yardımcı olabilecek neler öğrenebilirsin?

EK ÇALIŞMA: İyi bir vekilharcın diğer bir belirtisi de kişisel sorumluluktur.

“Şeytan’ın tasarısı daima insanların zihinlerini İsa’dan uzaklaştırarak insanlara yönelmek ve kişisel sorumluluğu ortadan kaldırmak olmuştur. Şeytan Allah’ın Oğlu’nu ayarttığında bu tasarısı başarısız oldu; ancak günahlı insana geldiğinde daha iyi bir başarı elde etti. Hristiyanlık yozlaştı.”—Ellen G. White, *Early Writings [İlk Yazılar]*, s. 213.

Varlığımızın merkezindeki Mesih sayesinde, biz O’nun rehberliğine açığız. Sonuç olarak, imanımız, bağlılığımız, itaatimiz, temiz vicdanımız, güvenilirliğimiz ve kişisel sorumluluğumuz yaşamlarımızda ortaya konacaktır. Dolayısıyla, vekilharçlar olarak Allah’ın ellerinde tamamlanırız (*Mez. 139:23, 24*).

Kişisel sorumluluk temel bir Kutsal Kitap ilkesidir. İsa dünyadayken Baba’ya karşı şahsen sorumluydu (*Yuhanna 8:28*). Biz her boş söz için sorumluyuz (*Matta 12:36*). “Kime çok verildiyse, ondan çok istenecek” (*Luka 12:48*). Yine de, kişisel sorumluluğu tehdit eden en büyük eğilim sorumluluklarımızı başka birinin üzerine atmaktır. “Bize yatırım yapmamız için emanet edilen şeyin bizim malımız olmadığı akılda tutulmalıdır. Öyle olsaydı üzerinde takdir yetkisi iddia edebilirdik, sorumluluğumuzu başkalarına aktarabilir, böylece vekilharçlığımızı onlara bırakabilirdik. Ancak bu olamaz, çünkü Rab bizi şahsen Kendisinin vekilharçları yapmıştır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 7. cilt, s. 177.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu hafta çalıştığımız bir vekilharcın değişik belirtilerinin tümüne bir bak: kişisel sorumluluk, güvenilirlik, itaatkarlık, bağlılık, temiz bir vicdan, ve sadakat. Bunlar birbiriyle nasıl bağlantılı? Bir alandaki gevşeklik diğer alanları da gevşekliğe nasıl yönlendirir? Ya da, bir alandaki katı tutuculuk nasıl diğer alanlarda da tutuculuğa yol açabilir?
- ❷ Müjdenin vaatlerinin suçlu bir vicdanla mücadele edenlere nasıl yardımcı olabileceği hakkında düşün. Hangi vaatleri talep edebilirler?
- ❸ Genelde “bağlılık” fikrini özünde iyi bir şey olarak görürüz. Fakat her zaman öyle midir? İyi olmayan birine veya bir şeye bağlı olmak hangi şekillerde mümkün olabilir? Öyleyse, neden bağlılığın iyi veya yanlış olduğunu görmek için “bağlılık” fikri her zaman kendi özel bağlamında anlaşılmalıdır?

'Zor Kavrayan' Disleksik için Dua

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Elindeki Kutsal Kitap'la diz üstü çöken 11 yaşındaki Edson Smith'in yanaklarından göz yaşları süzülüyordu.

"Rabb'im" diye dua etti, "Eğer okumama yardım edersen bunu her gün okuyacağım."

Edson, bir Karayip ülkesi olan Trinidad Tobago'daki Yedinci Gün Adventist okulunda dördüncü sınıftayken okulu bırakmak zorunda kalmış çünkü o ağır bir disleksi (okuma güçlüğü) hastasıymış. Para kazanmak için bir süre bahçe temizliği ve mango satıcılığı yapmış fakat okula giden yaşitlarını her gördüğünde üzüntüden boğulacak gibi oluyormuş.

Şimdi 36 yaşında olan Edson, "Bir gün çok üzgün olduğum bir anda," dedi "Kutsal Kitap'ı elime aldım, diz üstü yere çöktüm ve gözümde yaşlarla 'Rabb'im' dedim, 'Okumayı öğrenmemde bana yardım edersen, bunu her gün okuyacağım.'"

Basit duasına hemen karşılık alamayınca, Edson pornografi ve partilerle dolu bir hayatı benimsemiş. Fakat Edson'un kendi peyzaj işini kurması da, 'İliklerine kadar Müjde' adını verdikleri, gençleri İsa'nın yolunda gitmeleri için cesaretlendirmek amacıyla dört önderinin kişisel şahitliklerinden yararlandığı bir Yedinci Gün Adventist kamu hizmetinde görev alması da bu dua sayesinde olmuş.

O duayı etmesinden aşağı yukarı bir yıl sonra Edson, ikisi de Adventist olan anne babası tarafından Trinidad'ın 160 kilometre kuzeyinde bir ada olan Grenada'da yaşayan büyük annesinin yanına gönderilmiş. Büyükannesi onu yeniden okula yazdırmış. Her ne kadar dördüncü sınıftaki en yaşlı öğrenci kendisi olsa da, Edson sınıfta başka disleksi hastaları da olduğunu fark etmiş.

"Bu işimi kolaylaştırmıştı işte."

Hayatındaki yetişkinler ona yardım etmeye kararlıymış. Öğretmenlerinden biri ona fonetik öğretmeye karar vermiş. Edson, her akşam evde bir kitabı açar ve kelimeleri içinden telaffuz ederek okumaya çalışmış.

Neredeyse üç yıl sonra, okuma güçlüğü çeken 15 yaşındaki Edson bir anda artık okuyabildiğini fark etmiş. Kelimeler artık onun için bir şey ifade eder hale gelmiş.

"Okumaya başlamıştım!"

Yaş ilerledikçe 'İliklerine kadar Müjde' kamu hizmeti ile birlikte yürüttüğü kendi peyzaj işini kurması da okuyabilmesi sayesinde gerçekleşmiş.

"Sınıfın zor kavrayan öğrencisiydim, ne yapacağımı bilemiyordum ama bak Tanrı benim için neler yaptı."

Edson Smith hakkında daha fazlası haftaya.

Allah'a Karşı Dürüstlük

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 16:10, Lev. 27:30, Yar. 22:1-12, İbr. 12:2, Luka 11:42, İbr. 7:2-10, Neb. 13.*

HATIRLAMA METNİ: “İyi toprağa düşenler ise, sözü işitince onu iyi ve sağlam bir yürekte saklayanlardır. Bunlar sabırla dayanarak ürün verirler” (*Luka 8:15*).

Dürüst bir yürek nedir ve nasıl ortaya konur? Günümüz kültürü dürüstlüğü genelde muğlak, göreceli bir ahlâk kuralı olarak görür; çoğu insan ara sıra da olsa sahtekârlık yapar, fakat ihlâl çok büyük olmadığı sürece bu kabul edilebilir olarak görülür. Ayrıca özel durumların bazı sahtekârlıkları aklayabileceği iddia edilir.

Gerçek ve dürüstlük her zaman birliktedir. Fakat biz dürüst olma eğilimine sahip olarak doğmadık; bu öğrenilen bir ahlâki değerdir ve bir vekil-harcın ahlâki karakterinin kalbindedir.

Dürüstlük sergilediğimiz zaman ondan iyi şeyler çıkar. Örneğin, hiçbir zaman yalanla yakalanma korkusu veya daha sonra onu örtme endişesi yoktur. Bu ve buna benzer başka nedenlerle, özellikle ayartmanın kolayca sahtekârlığa doğru kayabileceği zor durumlarda, dürüstlük değerli bir kişisel niteliklidir.

Bu haftanın dersinde ondalık uygulaması üzerinden dürüstlüğü ruhsal kavramını ve ondalığın vekilharç ve vekilharçlık için neden hayati önemde olduğunu çalışacağız.

*17 Şubat Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Basit bir Dürüstlük Meselesi

Birçoğumuzun ortak fikirde olduğu şey şu ki, sahtekârlığı sevmiyoruz. Onu özellikle başkalarında sergilendiğini gördüğümüz zaman sevmeyiz. Fakat onu kendimizde görmek kolay değildir ve biz sahtekârlık yaptığımızda davranışlarımıza bahane bulma, aklama ve önemini düşürme eğiliminde oluruz: *Ab, o kadar da kötü değil; bu sadece küçük bir şey, gerçekten önemli değil.* Çoğu zaman kendimizi bile kandırabiliriz; ama Allah'ı asla kandıramayız.

“Aramızda her kademede sahtekârlık yapılmaktadır, bu da gerçeğe inanma iddiasındaki pek çok kişinin ilgisizliğinin nedenidir. Mesih’le bağlantıda değiller ve kendi canlarını kandırıyorlar.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, 4. cilt, s. 310.

Luka 16:10 ayetini oku. Burada İsa “küçük işler” için dahi olsa dürüst olmanın ne kadar önemli olduğunu görmemize yardım edebilecek hangi önemli ilkeyi ifade ediyor?

Fakat Allah, özellikle sahip olduğumuz şeyler söz konusu olduğunda, ne kadar kolay sahtekâr olabileceğimizi bilir. Bu nedenle, en azından maddi varlıklar söz konusu olduğunda, bize sahtekârlığın ve bencilliğin güçlü bir panzehirini verdi.

Levililer 27:30 ve Malaki 3:8 ayetlerini oku. Bu ayetler ne öğretir ve söz konusu şeyler dürüst kalmamıza nasıl yardımcı olur?

“Minnettarlığa ya da cömertliğe başvurulmamıştır. Bu basit bir dürüstlük meselesidir. Ondalık Rabb’indir; ve O bizden Kendisine ait olanı O’na geri vermemizi istiyor... Dürüstlük iş hayatının vazgeçilmez bir ilkesiyse, Allah’a karşı yükümlülüğümüzü—diğer tüm yükümlülüklerimizin temeli olanı kabul etmemeli miyiz?”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 138, 139.

Ondalık ödemek sahip olduğun her şeyin nihayetinde kime ait olduğunu hatırlamana nasıl yardımcı olur? Mallarımızın gerçek sahibinin kim olduğunu hiçbir zaman unutmamak neden önemlidir?

İman Yaşamı

Yaratılış 22:1–12 ayetlerini oku. Bu hikaye İbrahim’in imanının gerçekliği hakkında bize ne anlatıyor?

İman yaşamı bir anlık bir olay değildir. Sadece bir kez imanı güçlü bir şekilde ifade edip, gerçekten de lütufla yaşayan ve Mesih’in kanının örttüğü bağlı ve sadık Hristiyanlar olduğumuzu kanıtlamayız.

Örneğin, dinsel dünya İbrahim’in Moriya dağında İshak’la birlikte sergilediği iman eylemi (*Yaratılış 22*) karşısında binlerce yıl sonra bile hâlâ şaşkınlığını koruyor. Fakat bu iman eylemi, İbrahim’in tam ihtiyacı olduğu anda tasavvur ettiği bir şey değildi. Bunu yapmasını sağlayan şey, onun önceki sadık ve itaatkâr yaşamıydı. Bu olaydan önce sıklıkla sadakatsizlik yapsaydı, bu denemeyi bu şekilde geçemezdi. Böyle bir imana sahip olan adamın bu olaydan sonra da imanını aynı şekilde yaşadığına şüphe yok.

Mesele şu ki, bir vekilharcın imanı da bir kerelik bir eylem değildir. Zaman içerisinde, imana sahip olma iddiasındaki kişinin onu nasıl uyguladığına bağlı olarak, ya derinleşir ve güçlenir, ya da sığlaşır ve zayıflar.

İbraniler 12:2 ayetini oku. Bu ayet imanın kaynağı ve imana nasıl sahip olabileceğimiz hakkında bize ne diyor?

Sadık vekilharçlar olarak bizim tek yardım kaynağımız “imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa’ya” bakmaktır, “O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve Tanrı’nın tahtının sağında oturdu” (*İbr. 12:2*). “Tamamlayıcı” sözcüğü Yeni Ahit’te sadece bu örnekte kullanılır ve “mükemmelleştirici” olarak da tercüme edilebilir. Bu, İsa’nın imanımızı olgunluğa ve tamlığa erdirmeyi amaçladığı anlamına gelir (*İbr. 6:1, 2*). Demek ki, iman, yani iman yaşamı faal bir tecrübelerdir: büyür, olgunlaşır ve çoğalır.

Ne şekilde imanının zamanla büyüdüğünü ve olgunlaştığını gördün? Ya da, öyle oldu mu?

Bir İman Beyanı

Dün de gördüğümüz üzere iman, normalde büyüyen ve olgunlaşan faal bir tecrübe, bir süreçtir. Allah'ın imanımızı “tamamlamasının” ve mükemmelliğe erdirmesinin bir yolu da ondalık verme eylemidir. Doğru anlamak gerekirse, Allah'a ondalık vermek yasadılık değildir; ondalık verdiğimiz zaman göğe giden yolu kazanmak için çalışmıyoruz veya çabalıyoruz. Aksine, ondalık vermek bir iman beyanıdır. Bu imanımızın gerçekliğinin dıştan, görünür, kişisel bir ifadesidir.

Sonuçta, herkes imanlı olduğunu ve Allah'a inandığını, hatta İsa'ya inandığını iddia edebilir. Bildiğimiz üzere “cinler bile buna inanıyor” (*Yakup 2:19*). Fakat, kazancımızın yüzde onunu almak ve Allah'a geri vermek mi? *İşte bu* bir iman ifadesidir.

Luka 11:42 ayetini oku. İsa ondalığın ihmal edilmemesi gerektiğini ima ederken ne demek istedi? Ondalık yasanın daha ağır konularıyla ne şekilde bağlantılıdır?

Ondalık vermek Allah'a bağlılığın alçakgönüllü bir ifadesi ve Mesih'in Kurtarıcımız olduğuna güvenme eylemidir. Bu, “Mesih'te her ruhsal kutsamayla” (*Ef. 1:3*) zaten bereketlendiğimiz ve daha fazlasının vaat edildiğinin ikrarıdır.

Yaratılış 28:14–22 ayetlerini oku. Yakup'un Allah'ın vaadine cevabı neydi?

“Allah'ın ondalık sistemindeki planı, basitliği ve eşitliğiyle çok güzeldir. Herkes bunu imanla ve cesaretle kavrayabilir, zira ilahi menşelidir. Onda basitlik ve kullanışlılık birleştirilmiştir, anlamak ve yerine getirmek için derinlemesine bir öğrenim de gerektirmez. Herkes, değerli kurtuluş işinin ilerletilmesinde rol alabileceğini hissedebilir. Her erkek, kadın ve genç Rabb'in bir hazinedarı olabilir ve hazine üzerindeki talepleri karşılamak için aracılık edebilir.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 73.

Ondalık ödemekten gelen gerçek ruhsal bereketleri kendi gözünle ne şekilde keşfettin? Ondalık ödemek imanını arttırmaya nasıl yardımcı oldu?

Dürüst Ondalık: Rabb'e Kutsaldır

Sıklıkla Allah'a ondalık vermekten söz ediyoruz. Fakat Allah'ın zaten sahibi olduğu şeyi O'na nasıl veririz?

Levililer 27:30 ayetini oku. Bu ayette ondalık hakkında hangi iki önemli husus bulunuyor?

“Ondalık Rabb'e aittir ve dolayısıyla kutsaldır. Bir ant ya da adama eylemi yoluyla kutsal hale gelmez. Yalnızca kendi öz doğası gereği kutsaldır; Rabb'e aittir. Allah'tan başka kimsenin hakkı değildir. Kimse onu Rabb'e tahsis edemez, çünkü ondalık asla bir kişinin malı değildir.”—Ángel Manuel Rodríguez, *Stewardship Roots [Vekilbarçlığın Kökleri]*, (Silver Spring, Md.; Vekilbarçlık Hizmetleri Departmanı, 1994), s. 52.

Ondalığı kutsal kılan biz değiliz; bunu en baştan Allah yapar. O bu hakka sahiptir. Vekilbarçlar olarak bizler O'nun olanları O'na geri veririz. Ondalık özel bir hizmet için Allah'a adanır. Onu başka bir amaç için saklamak sahtekârlıktır. Kutsal ondalığı geri verme uygulaması asla bozulmamalıdır.

İbraniler 7:2–10 ayetlerini oku. Pavlus'un İbrahim'in Melkisedek'e verdiği ondalık hakkındaki sözleri ondalık vermenin daha derin anlamını nasıl ortaya koyuyor? İbrahim ondalığını gerçekten kime veriyordu?

Bu nedenle, Sebt günü gibi ondalık da kutsaldır. “Kutsal” demek “kutsal bir amaçla ayrılmış” demektir. Sebt günü ve ondalık bu şekilde bağlantılıdır. Biz yedinci gün Sebt'i ni kutsal olarak ayırıyoruz; kutsal olan ondalığı da Allah'ın kutsal mülkü olarak ayırıyoruz.

“Allah yedinci günü kutsadı. Allah tarafından dinsel ibadet için ayrılan o belirli zaman dilimi, Yaraticımız tarafından ilk kutsandığı zaman olduğu gibi bugün de kutsal olmaya devam etmektedir.

“Benzer şekilde, gelirimizin ondalığı da ‘Rab için kutsaldır.’ Yeni Ahit, Sebt yasasını tekrar yürürlüğe koymadığı gibi, ondalık yasasını da tekrar yürürlüğe koymaz; zira her ikisinin de geçerliliği kabul edilmiş ve derin ruhsal anlamları açıklanmıştır... Biz bir halk olarak Allah'a Kendisinin olarak ayırdığı zamanı sadakatle vermeye çalışırken, zenginliğimizin talep ettiği kısmını da O'na vermeyelim mi?”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilbarçlık Üzerine Öğütler]*, s. 66.

Verdiğin ondalığın aslında “kutsal” olduğu gerçeğini kalbinde ve beyninde canlı tutmana yardımcı olması için ne yapabilirsin?

Uyanış, Yeniden Yapılanma ve Ondalık Verme

Hizkiya'nın uzun hükümdarlığı Yahuda oymağının en iyi dönemi olarak kabul edilir. İsrail, Davut ve Süleyman'ın hükümdarlığından beri Allah'ın bereketini böylesi büyük bir ölçüde tatmamıştı. 2. Tarihler 29–31. bölümler Hizkiya'nın uyanış ve yeniden yapılanmasının kayıdır: “Atası Davut gibi, o da RABB'in gözünde doğru olanı yaptı” (2.Ta. 29:2). “Böylece RABB'in Tapınağı'ndaki hizmet düzeni yeniden kurulmuş oldu” (2.Ta. 29:35). Fısıh Bayramı kutlanıyordu (2.Ta. 30:5). “Yeruşalim'de büyük bir sevinç vardı” (2.Ta. 30:26). Pagan heykelleri, sunakları ve yüksek yerleri yıkıldı (2.Ta. 31:1). Ani bir kalp uyanışı ve uygulamada yeniden yapılanma gerçekleşti, bu da ondalık ve sunuların bollaşmasını sağladı (2Kr. 31:4, 5, 12).

Nehemya başka bir uyanış, yeniden yapılanma ve ondalık verme örneği verir. Nehemya 9:2, 3 ayetlerini oku. Kalbin uyanışı ne anlama geliyordu? Nehemya 13. bölümü oku. Nehemya “Tanrının Tapınağı”nı (Neb. 13:4) düzene koyduktan sonra, Yahuda halkı oraya ne getirdi (Neb. 13:12)?

“Uyanış ve yeniden yapılanma iki farklı şeydir. Uyanış ruhsal hayatın yenilenmesini, zihnin ve yüreğin güçlerinin canlanmasını, ruhsal ölümden dirilişi ifade eder. Yeniden yapılanma ise *baştan örgütlenmeyi, fikirlerin ve kurumların, alışkanlıkların ve uygulamaların değişimini* ifade eder.”—Ellen G. White, *Christian Service [Hristiyan Hizmeti]*, s. 42.

Uyanış, yeniden yapılanma ve ondalık verme arasında kendiliğinden bir bağlantı vardır. Ondalığın verilmesi olmazsa uyanış ve yeniden yapılanma gevşektir, tabi bu gerçekten bir uyanışsa. Çok sık, Hristiyanlar olarak biz Rabb'in tarafına aktif olarak katılmamız gerektiği zamanlarda yan taraflarda dolanıp duruyoruz. Uyanış ve yeniden yapılanma adanma gerektirir ve ondalık bu adanmanın bir parçasıdır. Allah'ın bizden istediği şeyden geri durursak, O'nun bizim isteklerimizi cevaplamasını bekleyemeyiz.

Uyanış ve reform dışarıda değil, kilisede gerçekleşir (Mez. 85:6). Uyanış (Mez. 80:19) ve “başlangıçta yaptıkların”ın (Va. 2:5) yeniden yapılanması için Allah'ı aramalıyız. Yeniden yapılanma elimizde ne tuttuğumuz ve Allah'a ne kadarını geri ödediğimize göre gerçekleşmelidir.

Farkı yaratan eylem değil, güdü ve adanmışlığı harekete geçiren aklın ve duyguların kararıdır. Sonuçlar, artmış bir iman, keskinleşmiş bir ruhsal vizyon ve yenilenmiş bir dürüstlük olacaktır.

EK ÇALIŞMA: Kutsal Kitap'ta geçen tüm antlaşmalar Allah tarafından başlatılmıştır ve O'nun halkının bu antlaşmalara çekilmesinde O kılavuz olmuştur (*İbr. 8:10*). Antlaşma vaatleri O'nun lütfunu, sevgisini ve bizi kurtarma arzusunu yansıtır.

Allah'la yapılan bir antlaşma birçok şeyi içerir: Allah, bir alıcı, antlaşmanın şartları, her iki tarafın şartları yerine getirmesi, antlaşmaya uymama halinde uygulanacağı belirtilen ceza ve niyetlenen sonuçlar veya arzuların çıkarımı. Ondalık verme fikri Malaki 3:9, 10 ayetlerinde bu bileşenleri yansıtır. Bu ayetler özellikle Allah ve O'nun vekilharçları arasındaki ondalık verme antlaşmasını pekiştirir. Böyle bir antlaşmaya girmek tüketimciliğin materyalist ilkelerine karşı gittiğimiz görünür işaretidir, böylece ihtida etmiş günahkâr bir kalpten iyi bir şey çıkabileceğini kanıtlamış oluruz.

“Kapalı ve bencil bir ruh insanları Allah'a ait olanı O'na vermekten alıkoymaya çalışır. Rab insanlarla özel bir antlaşma yaptı, Mesih'in krallığının geliştirilmesi için belirlenen kısmı düzenli olarak ayırırlarsa Rab onları bol bol bereketleyecekti, öyle ki O'nun armağanlarını sığdıracak yer olmayacaktı. Fakat insanlar Allah'a ait olanı alıkoyarlarsa, Rab açıkça 'Siz lanete uğradınız' diyor.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 77.

Allah'la bir antlaşma ilişkisi içinde yaşamamanın sorumlulukları vardır. Biz genelde antlaşmanın vaatlerinin tadını çıkarırız, ama aldığımız emirler ve sorumluluklarımızdan çoğunlukla hoşlanmayız. Bu bağlamda bir antlaşma iki yönlü bir düzenlemedir, ondalık vermek de antlaşma içinde yaşamamızın bir parçasıdır.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Ondalık vermek bizim açımızdan neden böylesine önemli bir iman eylemidir?
- ❷ “Ben ondalık vermeye güç yetiremiyorum” diyen birine hangi sözleri söyledin? Kendisini böyle bir durumda gören bir kişiye nasıl yardımcı olursun? Konuşmanın yanında, yardımcı olmak için başka ne yapılmalıdır?
- ❸ Çarşamba'nın son sorusu ondalığın kutsal olduğu gerçeğini aklında bulundurmaya yardımcı olacak ne yapabileceğin hakkındaydı. Cevaplarınızdan bazıları neler? Onun kutsal olması, onu ödemeye bakışını nasıl değiştirdi?

Tutkudan Merhamete

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Dört kardesin en küçüğü olan Edson Smith, ona kilisenin kurucusu Ellen White'a duydukları sevginin bir göstergesi olarak Ellen White'in oğluna verdiği Edson ismini veren Adventist anne babası tarafından büyütülmüş.

Fakat Edson İsa ile kişisel bir ilişki kurmamış.

"Bazen bir kilisede büyümenize rağmen Mesih'te olmazsınız," diyor Edson.

Karayip ülkesi olan Trinidad Tobago'daki memleketi Port of Spain'de geçirdiği ilk gençlik yıllarında, özsaygı eksikliği yüzünden çok zorluklar yaşamış. Partilere ve dans salonlarına gidirmiş. Canına kıymayı düşünmüş ama Tanrı'ya verdiği her gün Kutsal Kitap okuma sözünü hatırlayıp vazgeçmiş.

Edson daha sonra düzenli olarak kiliseye gitmeye başlamış ve vaftiz edilmiş. Kendisi gibi vur patlasın çal oynasın tarzı yaşamı benimseyen gençlere İsa'yı anlatmayı isteyen bir Adventistle arkadaş olmuş ve onunla birlikte sokaklarda, otobüs duraklarında hatta hareket halindeki otobüslerde kendi yaşam hikayelerini genç insanlarla paylaşmaya başlamışlar.

Şu a 36 yaşında olan Edson, "Tanrı'nın beni gezici bir müjdeci olmam için büyütüğünü asla düşünmezdim," diyor.

Hizmetin adını "İliklerine kadar Müjde" koyarken Hezekiel'in gördüğü 34:1-14 ayetlerinde anlatılan, kemiklerle dolu ovada geçen görümden esinlenmiş. Edson, Tanrı'nın kendisini aynı Hezekiel'de kuru kemikleri canlandırdığı gibi günaha boğulup öldükten sonra yaşama döndürdüğünü söylüyor.

Sorunlu gençlik yıllarından sonra cinsellikle ilgili günahları alt etmekte çok zorlanmış Edson. Saatlerce Tanrı'ya yakarıp Kutsal Kitap vaatlerini talep etmiş. En sevdiği metinler Romalılar 8 ve İsa'nın şu sözleri söylediği Yuhanna 8:34-36 ayetleriymiş; "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir. Köle ev halkının sürekli bir üyesi değildir, ama oğul sürekli üyesidir. Bunun için, Oğul sizi özgür kılar, gerçekten özgür olursunuz."

"Tanrı benim hayatımda bir şey gerçekleştirdi ve eğer beni değiştirebilirdiye, O herkesi değiştirebilir," diyor Edson. "Bir hürsüz, çete üyesi, homoseksüel ya da porno meraklısı olarak ölmek zorunda değilsiniz. İsa erdemlilere seslenmek için gelmedi. O günahkarlara seslenmek için geldi ki onların elebaşı benim. Bunun için Tanrı'ya hamdolsun."

Her ne kadar sözünü bitirmesine izin verilmediği ya da nadiren de olsa otobüsten indirildiği zamanlar olsa da yabancıların çoğunlukla kendisini ilgiyle dinlediğini söylüyor. Ekip arkadaşlarıyla birlikte kiliselerde ve liselerde de konuşmalar yapıyorlar.

"Dans salonlarındaki yıllarımızı unutmuyoruz," diyor Edson. "Cesur olmak ve Müjde'yi yayarken utangaç davranmamak istiyoruz."

Edson Smith (Resimde İliklerine kadar Müjde önderleriyle birlikte) bakında daba fazlasını geçen haftanın öyküsünde bulabilirsiniz.

Ondalık Vermenin Etkisi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mar. 16:15; 1Pe. 3:8, 9; 1Ko. 9:14; Rom. 3:19-24.*

HATIRLAMA METNİ: “Tapınakta çalışanların tapınaktan beslen-diklerini, sunakta görevli olanların da sunakta adanan adaklardan pay aldıklarını bilmiyor musunuz? Bunun gibi, Rab Müjde’yi yayan-ların da geçimlerini Müjde’den sağlamasını buyurdu” (1. Korintliler 9:13, 14).

Geçen hafta gördüğümüz gibi ondalık vermek önemli bir iman ifade-sidir. Bu, ikrarımızın gerçekliğinin ortaya konuşunun ya da denen-mesinin bir yoludur. “İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavı yoklayın. İsa Mesih’in içinizde olduğunu bilmiyor musu-nuz? Yoksa sınavdan başarısız çıkarsınız” (2Ko. 13:5).

Kutsal Kitap’ta ondalık verme hakkındaki ilk örnek, İbrahim’in Melkisedek’e ondalık vermesidir (*Yar. 14:18-20, İbr. 7:4*). Levililer de tapı-naktaki hizmetleri için ondalık aldılar (*2Ta. 31:4-10*). Bugün ondalıklar müjdenin desteklenmesi için kullanılıyor. Doğru anlaşıldığı zaman, bizim Allah’la ilişkimizi ruhsal açıdan ölçmeye yarar.

Ondalık vermenin etkisi, kullanımı, önemi ve dağıtım yöntemi, Allah’ın işini destekleyerek ve müjdenin vaaz edilmesine finansal destek sağlayarak ruhsal büyümemiz için tasarlanmıştır. Bu Allah’ın planıdır ve sadık bir vekilharcın attığı ilk adım olarak adlandırılmıştır.

Bu hafta ondalık verme konusunu incelemeye devam edeceğiz: dağı-tımını, başkaları için anlamını ve ruhsal hayatlarımıza nasıl etki ettiğini.

*24 Şubat Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hizmeti Birlikte Destekliyoruz

İsa bize “müjdeyi duyurmayı” (*Markos 16:15*) ve “öğrenciler yetiştirerek,” buyurduğu “her şeye uymayı onlara öğretmeyi” (*Matta 28:19, 20*) emrediyor. Bu nedenle Allah bizim dünya üzerindeki en önemli işe katılmamızı istiyor: insanları İsa’ya getirmek. Bu hizmete Allah tarafından bize emanet edilen kaynaklarla ödenek sağlamak vekilharcın sorumluluğudur. Buna katılım, Mesih’i diğer insanlara tanıtmaya kişisel olarak adanmayı derinleştirir. Her öğrenci, vekilharç ve işçi, tüm ondalığını bu kutsal işe getirmeli. Başarılı bir hizmetin iman birliğimizi güçlendirdiği gibi, hizmeti desteklemede sadakat birliği için dua etmeliyiz.

Bu hizmetin gerçekleştirilmesi için Allah’ın onayladığı mali plan nedir? “Bütün ondalıkları” (*Mal. 3:10*) ne demek? “Tapınağında yiyecek bulunması için” (*Mal. 3:10*) ne demek?

Gördüğümüz üzere, insanlar ondalığı İbrahim’in ve Yakup’un zamanından, belki de daha öncesinden beri ödüyor (*Yar. 14:20, 28:22*). Ondalık Allah’ın kilisesini destekleyen bir sistemin parçasıdır. En büyük ödenek sağlama kaynağıdır ve O’nun hizmetini yürütmek için en adil yoldur.

Bugünün kültüründe Hristiyanların büyük bir çoğunluğu Allah’ın hizmetini desteklemek için nispeten çok az veriyorlar. Eğer her Hristiyan dürüst bir ondalık verseydi, sonuç “neredeyse hayal edilemez, adeta akıllara zarar, neredeyse kavrayışın ötesinde” olurdu.—Christian Smith ve Michael O. Emerson, *Passing the Plate [Tabağı Doluşturmak]* (New York: Oxford University Press, 2008), s. 27.

Allah’ın her çağda O’nun hizmetine ödenek sağlamaya gönüllü bir halkı olmuştur. Hepimizin bu küresel görevi anlama ve onu finanse etmek için birlikte çalışma sorumluluğumuz var. Hizmette ödenek sağlarken düzensizliği, ilgisizliği veya gelişigüzelliği göze alamayız. Karşımızdaki zorluk, halkın Levililere ve Nehemya’ya “Artık Tanrımız’ın Tapınağı’nı göz ardı etmeyeceğiz” (*Neb. 10:39*) dediği zamandan daha büyük ve 1800’lerde imanlıların karşılaştığından daha iç karartıcı. Bugün üyeler ve yöneticiler ruhsal olarak birlik olmalı ve küresel ihtiyaçları karşılayacak şekilde finansal olarak birlikte çalışmalı ve hizmeti desteklemelidir.

Dünyadaki Adventist hizmetinin muazzam geniş kapsamını düşün (*bkz. Va. 14:6, 7*). Bu işe ödenek sağlamaya yardım konusunda her birimiz sorumluluğumuzu nasıl anlmalıyız?

Allah'ın Bereketleri

Malaki 3:10 ayetinde gördüğümüz gibi, Allah ondalıklarına sadık olanlara büyük bir bereket vaat etti. Fakat Allah'ın bereketi tek yönlü değildir. Örneğin, diğer tüm şeyleri saymayıp sadece maddi varlıkların artışına bir bereket olarak vurgu yapmak, Allah'ın bereketinin gerçekten ne olduğuna çok sığ bir bakıştır.

Malaki'deki bereket ruhsal olduğu kadar dünyasaldır da. Allah'ın bereketinin amacı kurtuluş, mutluluk, gönül rahatlığı ve Allah'ın her zaman bizim için en iyisini yapıyor olması ile ortaya konur. Ayrıca, Allah tarafından bereketlendiğimiz zaman, bu bereketleri daha azına sahip olanlarla paylaşmakla yükümlü oluruz. Bizler diğerlerini bereketlemek için bereketleniyoruz. Aslında, Allah bizim aracılığımızla bereketini başka yerlere de yayabilir.

1. Petrus 3:8, 9 ayetlerini oku. Petrus bereketlenmiş olmak ve diğerleri için bereket olmak arasındaki ilişki hakkında bize ne diyor?

Ondalık vermekten çifte bir bereket ortaya çıkar. Bereketleniriz ve başkaları için bereket oluruz. Ancak bize verilenlerden verebiliriz. Allah'ın bereketleri içe doğru bize ve dışa doğru bizden başkalarına ulaşır. “Verin, size verilecektir... Hangi ölçekle verirsiniz, aynı ölçekle alacaksınız” (*Luka 6:38*).

Elçilerin İşleri 20:35 ayetini oku. Bu, aynı şekilde ondalık vermeye de nasıl uygulanabilir?

Ondalık vermenin bize öğrettiği en büyük bereket Allah'a güvenmektir (*Yer. 17:7*). “Özel ondalık verme sistemi, Allah'ın yarası kadar kalıcı bir ilkenin üzerine kuruldu. Bu ondalık verme sistemi Yahudilere bir bereketi, yoksa Allah bunu onlara vermezdi. Aynı şekilde bunu zamanın sonuna dek sürdürenlere de bir bereket olacaktır. Göksel Babamız sistematik hayırsızlık planını Kendisini zenginleştirmek için değil, fakat insana büyük bir bereket olması için başlattı. O, bu lütuf sisteminin tam da insanın ihtiyacı olan şey olduğunu gördü.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 3. cilt, s. 404, 405.

Başka birinin sana hizmeti aracılığıyla Rab tarafından bereketlendiğin zamanları düşün. Öyleyse nasıl sen de gidip başkaları için aynısını yapabilirsin?

Ondalığın Amacı

Pavlus Timoteos'a şöyle yazıyor: “ ‘Harman döven öküzün ağzını bağlama’ ve ‘İşçi ücretini hak eder’ ” (1Ti. 5:18). Yasanın Tekrarı 25:4 ayetinde Musa'nın öküzle ilgili sözlerinden ve Luka 10:7 ayetinde İsa'nın işçiyle ilgili sözlerinden alıntı yapıyor. Öküz hakkındaki ifade bir özdeyiş haline gelmiştir ve öküzün çalışırken tahıl yemesinin adil olduğu anlamına gelir. Aynı şekilde, ikinci özdeyiş de müjdeyi vaaz eden adanmış işçilerin ücretle ödüllendirilmesi gerektiği anlamındadır.

Allah sistemler içinde yaratır ve idare eder. O güneş sistemini, ekosistemi, sindirim sistemini, sinir sistemlerini ve daha pek çok sistemi tasarlamıştır. Ondalık sistemi Levililer tarafından tapınağın bakımı ve kendi geçimlerinin sağlanması için kullanılmıştı (Say. 18:26). Bunun güncel karşılığı, müjdeyi vaaz etmeye hayatlarını adayan kişiler olurdu. Allah'ın ondalık sistemi, hizmetin desteklenmesi için O'nun seçtiği araçtır ve bu araç kurtuluş tarihi boyunca kullanımda olmuştur. Öyleyse böyle işçileri ondalıkla desteklemek Allah'ın işinin temeli ve esasıdır.

Pavlus ne demek istiyor ve “Rab Müjde’yi yayanların da geçimlerini Müjde’den sağlamasını buyurdu” (1Ko. 9:14) ifadesinin ahlâki çıkarımları nelerdir? 2. Korintliler 11:7–10 ayetleri müjdeyi yayanları desteklenmesi gerekliliği hakkında ne öğretiyor?

Pavlus “size hizmet etmek için yardım aldığım başka kiliseleri adeta soydum” (2Ko. 11:8) derken, imalı bir şekilde zengin Korint kilisesine hizmet ettiği sırada fakir Makedonya kilisesinden maaş aldığını anlatıyordu. Korint kilisesine demek istediği, müjdeyi vaaz edenlerin ücret almayı hak ettikleriydi.

Ondalık özel bir amaçla kullanılmalı ve öyle kalmalıdır. “Ondalık özel bir kullanım için ayrılmıştır Fakirler için bir fon olarak görülmemelidir. Özellikle Allah'ın mesajını dünyaya iletenlere tahsis edilmelidir; bu amaçtan da saptırılmamalıdır.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilbarçlık Üzerine Öğütler]*, s. 103.

Levililer 27:30 ayetini oku. Burada görülen ilke bugün bizim için hangi şekillerde geçerlidir?

Ambar

Allah'ın rüzgâr için (*Yer. 10:13*), su için (*Mez. 33:7*), kar ve dolu için (*Eyüp 38:22*), tümüyle kontrol altında bulundurduğu her şey için bir ambarı vardır. Fakat Allah'ın en değerli ambarı ondalığı içeren ambardır. “Buluşma Çadırı'yla ilgili yaptıkları hizmete karşılık, İsrail'de toplanan bütün ondalıkları pay olarak Levililer'e veriyorum.” (*Say. 18:21*). Bu ayet ondalığın saklandığı yerin ilk ifade edildiği ayettir ve bugün “ambar ilkesi” olarak bilinir. Allah İsraililere ayrıca ondalıkları seçeceği yere getirmelerini söyledi (*Yas. 12:5, 6*). Süleyman'ın zamanında ondalık Yeruşalim'deki tapınağa getiriliyordu. Malaki peygamber İsraililere “bütün ondalıklarınızı ambara getirin” (*Mal. 3:10*) dediğinde, onlar “ambar”ın ne olduğunu ve nerede olduğunu kolayca anladılar. Ambar, dini hizmetlerin yapıldığı ve Levililerin desteklediği yeri temsil ediyordu.

Ambarı tanımlamak için Kutsal Kitap'ta başka hangi isimler kullanılıyor? *1Ta. 26:20, 2Ta. 31:11–13, Neb. 10:38.*

Kutsal ondalığı ambara getirmek, Kutsal Yazı'da gösterilen tek modeldir. Her dönemde, ondalıkların idaresi için Allah'ın bir merkez ambarı olmuştur. Yedinci Gün Adventistleri, ambar ilkesinin kabul edildiği ve uygulandığı dünya çapında bir dini/kiliseyi oluştururlar. Üyeler ondalıklarını üyeliklerinin bağlı olduğu yerel kiliseler aracılığıyla konferans veya alan kiliselerine göndermeye teşvik edilirler. Bu konferans veya alan kiliselerinin hazineleri, pastörlerin maaşlarını aldıkları kaynaktır.

“Allah'ın işi büyüdükçe, yardım çağrıları gitgide daha sık gelecektir. Bu çağrılara yanıt verilebilmesi için, Hristiyanların ‘Tapınağımda yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin’ emrine kulak vermeleri gerekir (Malaki 3:10). Hristiyanlık iddiasındakiler ondalıklarını ve sunularını sadakatle Allah'a getirselerci, O'nun hazinesi dolu olacaktır. O zaman, müjdenin desteklenmesi amacıyla para toplamak için kermeslere, piyangolara veya coşkulu partilere başvurmaya gerek kalmazdı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 310, 311.

İnsanlar ondalıklarını istedikleri yere gönderselerdi ne olurdu, düşün. Herkes bunu yapsaydı, Allah'ın işine ne olurdu? Bu nedenle ondalıklarımızı ait olduğu yere göndermek neden önemlidir?

Ondalık ve İmanla Kurtuluş

Romalılar 3:19–24 ayetlerini oku. Burada imanımız için merkezi olan hangi çok önemli gerçek öğretiliyor? Neden bu öğretiyi her zaman inançlarımızın esası olarak muhafaza etmeliyiz?

Kutsal Kitap'ın mesajının ana teması hiçbirimizin kurtuluşu hak etmediğidir (*Rom. 3:23*). Onu hak etmiş olsaydık, liyakat yoluyla veya işler aracılığıyla olmuş olurdu, ve bu fikir Kutsal Yazı'ya aykırıdır.

Romalılar 4:1–5 ayetlerini oku. Bu ayetler liyakatin aksine lütf hakkında ne öğretiyorlar?

Öyleyse, kurtuluş hak etmeyenlere verilen bir hediyedir (*Ef. 2:8, 9*). Kurtuluş Mesih'in kendi mükemmel kurbanlığının erdemlerinin bizim hesabımıza yazılması sayesinde gelir. Ondalık meselesine gelince, onu geri vererek Allah'tan alınacak bir takdir yoktur. Sonuçta, ondalık başlangıçtan beri Allah'a aitse, onu Allah'a vererek kazanılabilecek ne liyakat olabilir ki?

Hristiyanlar olarak yapmak üzere yaratıldığımız diğer tüm iyi işler gibi, ondalık vermek bizi kurtaran bir eylem değildir. “Çünkü biz Tanrı'nın yaptığımız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık” (*Ef. 2:10*).

Yine de, ondalığı geri vermek Allah'ın bizden yapmamızı istediği şey konusunda ya alçakgönüllü ve uysal, ya da dik kafalı ve küstah bir tavır ortaya koyar. Allah'ı seviyorsak O'na itaat ederiz. Ondalık gerçekten de bizim burada yalnızca vekilharçlar olduğumuzu ve her şeyi Allah'a borçlu olduğumuzu kabul ettiğimiz bir dışavurumdur. Tıpkı Sebt gününün Allah'ın Yaratıcı ve Kurtarıcı olduğunun hatırlatıcısı olarak işlev görmesi gibi, ondalığı geri vermek de benzer bir işlev görebilir: bize bizim kendimize ait olmadığımızı, hayatımızın ve kurtuluşumuzun Allah'tan gelen hediyeler olduğunu hatırlatır. Sonuç olarak, ondalık vermenin bu imanın en somut bir ifadesi olduğunu kabul ederek, bu gerçekliği tanıyabilir ve imanlı bir hayat sürebiliriz.

Luka 21:1–4 ayetleri bize imanla yaşamının ne demek olduğu hakkında ne söylüyor?

EK ÇALIŞMA: Her nefesin, her kalp atışının ve varlığımızın her anının Rab'den geldiğini unutmak çok kolaydır. Elçilerin İşleri 17. bölümde Pavlus Atinalılara gerçek Tanrı'yı anlatıyor, sadece Yaratıcı ("Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan... Tanrı" [Elç. 17:24]) değil, aynı zamanda Gözetici de olan ("Nitekim, O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız" [Elç. 17:28]) gerçek Allah'ı. Atinalılar gerçek Tanrı hakkında bilgiye sahip değildi. Hristiyanlar olarak bizler sahibiz ve bunun farkında olmak yaşam şeklimizin esası olmalıdır. Allah'ın bizden bir çok talebi vardır ve sonuç olarak biz de bu taleplere göre yaşamalıyız:

"Allah'ın bizden talepleri de aynı şekildedir. O Kendi hazinelerini insanların ellerine verir, fakat onda birlik kısmının Kendi işi için sadakatle bir kenara ayrılmasını ister. Bu kısmın Kendi hazinesine konulmasını ister. Bu O'nun Kendi malı olarak O'na verilmelidir; kutsaldır ve kutsal amaçlarla kullanılmalıdır, kurtuluş mesajını dünyanın dört bir yanına iletenlerin desteklenmesi için kullanılmalıdır. O, kaynakların sürekli olarak Kendi hazinesine akması için ve gerçeğin ışığının yakında olanlara ve uzakta olanlara taşınması için, bu kısımda hak sahibidir. Bu koşula sadakatle uyduğumuzda, her şeyin Allah'a ait olduğunu ikrar etmiş oluruz."—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 6. cilt, s. 386.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ "Zaman hızla sonsuza doğru geçmektedir. Allah'a ait olan şeyi O'ndan esirgemeyelim. Erdemle verilemese de, yıkım olmadan reddedilemeyen şeyi O'ndan saklamayalım. O bizden tüm bir kalbi istiyor; bunu O'na verin; hem yaratılış, hem de kurtuluş itibarıyla zaten O'na aittir. O sizden zekânızı istiyor; bunu O'na verin; zaten O'nun. O sizden paranızı istiyor; bunu Ona verin; zaten Onun."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 525. Ellen G. White "Allah'a ait olan şeyi... erdemle verilemese de, yıkım olmadan reddedilemeyen şeyi O'ndan saklamayalım" derken ne demek istiyor? Ondalık vermediğimiz zaman kendimizi neyden mahrum bırakıyoruz?
- ❷ Tüm kilise üyelerinin ondalıklarla istediklerini yapmaları; yani onu "ambar" yerine uygun gördükleri herhangi bir yere göndermeleri fikri üzerinde biraz daha düşün. Bu neden çok kötü bir fikir? Öyle bir şey olsaydı, kilisemize ne olurdu? Böyle eylemler neden aramızda korkunç bir kırılma yaşanmasına neden olur?
- ❸ Luka 21. bölümde, İsa tapınakta olan tüm yolsuzlukları bilmesine rağmen, dul kadını parasını tapınağa verdiği için övdü. Bu, ondalıklarının nasıl kullanıldığına ilişkin şüpheleri olduğu için başka yerlere verebileceklerini düşünenlere ne söylemeli?

Bir Ziyaret Dokuz Vaftiz

Yolanda Martinez Santos

Erica'nın kocası ABD eyaleti Kaliforniya'daki evlerinde eşinin benimle Kutsal Kitap çalıştığını gördüğünde pek hoşnut olmuşa benzemiyordu.

Başka bir mezhepten olan kocası, Erica'yla birlikte ikinci Kutsal Kitap dersimizi yaparken odaya girdiğinde korktum. Bir hayli yapılı bir adamdı.

Elimi uzatıp, "Merhaba," dedim, "benim adım Yolanda Martinez Santos, Yedinci Gün Adventist kilisesindenim."

Erica'nın kapısını ilk defa o günden iki hafta önce Adventist kilisesinin Pasifik birliği tarafından Arizona'da işletilen Souls West müjdecilik okulunun bir öğrencisi olarak çalmıştım. 2013 yılında elinde Gençlik Enerjisi yaz programıyla genç bir yayın müjdecisi kapımı çalmış ve beni Adventist kilisesiyle tanıştıran yolu açmıştı. Şimdi de ben yerel bir kilise için kapı kapı dolaşıp insanlara yayın öneriyordum.

Aslında kocası benden gitmemi istemedi o gün fakat daha sonraki bir sohbetimizde Erica eşinin durumdan hoşlanmadığını söyledi bana. Kocasının birlikte Kutsal Kitap çalışmamıza izin vermesi, hatta bize katılması içi Erica ile birlikte dua ettik.

Şaşırtıcı bir şekilde bir sonraki görüşmemizde kocası da oradaydı ve bize bundan sonraki derslerimize kendisinin de katılacağını söyledi.

Kısa bir süre sonra Erica ağabeyini de Kutsal kitap dersimize davet etti ve o da memnuniyetle kabul etti. Sonra da Erika'nın 13 yaşındaki oğlu bize katılmak istediğini söyledi.

Kutsal Kitap dersleri devam ederken Erica öğrendiklerini başka bir şehirde yaşayan kız kardeşine anlatmaya başlamış. Duydukları hoşuna giden kardeşi, kendi şehrindeki Adventistlerle irtibate geçti onlarla Kutsal Kitap derslerine başladı. Sonra kocası ve kayınvalidesi de ona katıldı.

Daha bitmedi; Erica beni anne babasıyla tanıştırdı. O'nun yepyeni bir insana dönüştüğünü söylediler bana. Biz de aynısından istiyoruz dediklerinde, onlara "Sizin aradığınız şey İsa," dedim.

Onlar da bizimle Kutsal Kitap derslerine başladı.

Bir Kutsal Kitap işçisinin sadece bir kapıyı çalmasının dokuz kişinin birden vaf-tizini sağlamış olması ne kadar da inanılmaz. Erica, oğlu, ağabeyi, annesi, babası, kız kardeşi, kız kardeşinin eşi ve annesi, hatta Erica'nın komşusu bile vaftiz edildi.

Kocasına gelince; o da şu anda yerel bir Adventist kilisesine devam ediyor.

Daha sonra Erica bana şunu dedi; Benim kapısını çaldığım günden önceki ay boyunca Tanrı'ya kendisine doğru kilisenin yolunu göstererek Varlığını ispatlaması için dua edip durmuş.

"Eğer o gün kapımı çalmamış olsaydın bunların hiçbiri gerçekleşmiş olmayacaktı. Tanrım çağırma kulak verdiğin için şükürler olsun!"

Yolanda Martinez Santos, Kaliforniya'da bir Kutsal Kitap işçisi.